

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁS SZAKSZERVEZET MSZOSZ-DÍJAS LAPJA

2005. MÁRCIUS

„A Magyar Köztársaságban mindenkinek joga van a szabad véleménynyilvánításra, továbbá arra, hogy a közérdekű adatokat megismerje, illetőleg terjessze.”

(A Magyar Köztársaság Alkotmánya 61. § [1])

Hatvanéves történetében először jelent meg miniszterelnök a Postás Szakszervezet rendezvényén. Lapunk terjedelmének jelentős részét a rendkívüli kongresszusról szóló beszámolónak szenteljük.



Nem lesz privatizáció!

A Postás Szakszervezet rendkívüli Kongresszusa

Nem lesz privatizáció!

Vendégünk volt Gyurcsány Ferenc miniszterelnök



Szakszervezetünk hat évtizedes történelmében eddig még nem fordult elő soha, hogy bármilyen testületi ülésen hivatalban lévő miniszterelnököt láthatott volna vendégül. Most, a politikát formálók közül elsőként, Gyurcsány Ferenc miniszterelnök látogatott el a választásokra, a megújulásra készülő Postás Szakszervezet rendkívüli kongresszusára március 3-án a fővárosi Jókai utcába. A kormányfő meghallgatta a szakszervezet elnökének, a vállalat vezérigazgatójának rövid beszámolóját, a tagság küldötteinek kérdéseit és ezekre konkrét, határozott válaszokat adott.

A vállalat jövőjéről szólva Gyurcsány Ferenc elmondta, hogy a kormánynak nincs szándékában privatizálni a Postát. Támogatja azt a vállalati stratégiát, amely felkészíti a szervezetet a 2009-es váltásra, amikor saját lábára kell állnia a szabadpiaci verseny szigorú, könyörtelen világában, Európában. Ez nemcsak a szakma egészének hatékonyabb, gazdaságosabb működését szolgálja, de a dolgozók személyes érdekeit, ambícióinak megvalósulását is. A bérhelyzetről szólva leszögezte a miniszterelnök, hogy csak azt lehet elosztani, jövedelemfejlesztésre fordítani, amit a vállalat eredményesen megtermel. Megérti, támogatja a kézbesítők nyugdíjkorhatárának csökkentésére vonatkozó jogos igényeket, de ezek teljesíthetőségének ma még határt szab az ország gazdasági, pénzügyi helyzete.

Sztrájkoltunk is – de ki figyelt oda?

Az eseményen Mundruczó Kornél elnök köszöntötte a küldötteket és a meghívott vendégeket. Köztük is első helyen Gyurcsány Ferencet, a köztársaság miniszterelnökét, Wittich Tamást, az MSZOSZ elnökét, dr. Csáki Györgyöt, a részvénytársaság elnökét, dr. Szabó Pált, a cég vezérigazgatóját, és helyetteseit: Szűts Ildikót, Keresztes Pétert, dr. Kazár Pétert, Szivi Lászlót, és Kónya Lajost, a központi üzemi tanács elnökét, az egyedüli reprezentatív, alternatív postás szakszervezet, a POFÉSZ képviselőit, Ádám Istvánt és Sümegvári Miklóst, valamint a sajtó munkatársait és nem utolsósorban házigazdánkat, Sáling Józsefet, a Keres-

kedelmi Alkalmazottak Szakszervezetének elnökét.

– Jelentős évben járunk, és fontos napot írunk – mondta szakszervezetünk elnöke. – Most, 2005-ben ünnepeljük megalakulásunk 60. évfordulóját, amikor a Cházár András utcában elődeink a háborús fegyverek dörgése közben elhatározták, hogy szakszervezetbe tömörülnek. És 15 éve immár annak is, hogy a szétválások után megalakult a Postás Szakszervezet. Jelzés értékű, hogy ezen a mai napon, a rendkívüli kongresszuson, napi-rend előtt olyan kérdésekre kaphatunk választ a legautentikusabb személytől, a miniszterelnök úrtól, amelyek alapvetően befolyásolhatják a Postás Szakszervezet kongresszusának előkészítését.

– Azok az információk, amelyeknek most birtokába juthatunk, meghatározzák majd a 2005 és a 2010 közötti időszakra vonatkozó, a jövőnket előkészítő, a postások élet-és munkakörülményeit befolyásoló programalkotó tevékenységünket. A posta, a szakszervezet elmúlt másfél évtizede nem volt konfliktusoktól mentes, sor került demonstrációkra, volt „sztrájk-fenyegetettségünk”, mégsem tárgyaltunk soha az égető problémákról

Folytatás a 4. oldalon.

MÁRCIUS

Március a remény hónapja, a szabadságreményé, a Tűz Márciusáé. A Talpra magyar hónapja. Az emlékezésé, amikor a nemzet öntudatra ébredt.

A reményé, hogy talán közelebb kerülhetünk a lelkiismeret-, a gondolat- és a sajtószabadsághoz. Olyan gazdasági és társadalmi szabadsághoz, amely a többség számára is biztosítja a demokráciát. Mert míg az ország lakóinak kétharmada anyagi gondokkal küzd, a fenti szabadságjogokkal nemigen lehet élni. Március nemcsak Petőfié és a márciusi ifjaké, hanem Kossuth Lajosé is. E hónap 20-án emlékezünk az államféfira, Kossuth apánkra, aki e szabadságjogokért harcolt, és aki e napon halt meg 1894-ben. Ady írja: „E szent napon nagy szelleme előtt/ Leborul az ünneplő magyar,/ Megcsókolja a szentelt sírbantot./ Amely testet, mulandót takar./ Könnyeiből új erőt merítve,/ Megreszketve szóló kérés szava:/ Áldd meg e bon méltó ünnepejét,/ Legyen boldog e szegény baza!”

Március a böjtmás, a tavaszelő, régebben kos hava. Az Ujj és Ó Kalendárium 1808-ra ezt a csíziót, jóslatot idézi: „Bőjt van: hég bőjtől sok gavalér' erszénye./ Mivel a' Farsangon kiürült szekrénye:/ Nem maradt egyebe, tsak az üres 'sejbe./ Lám mégis tziifrán jár, noba kong a' feje.”

Március a hétköznapi szabadságremény hónapja is. Mert ugyan hidegek még a nappalok és éjszakák, a nagykabátot, sálát, kesztyűt még nem tanácsos levenni, még didergünk, de már tudjuk, a kegyetlen, rideg-hideg diktátor, Téltábornok vereséget szenved, olvadóban van ereje. Csak idő kérdése, ki kell bírni, még egy kis erőfeszítés és kibekkeljük a telet. Ezt a telet is. Telek, hatalmak jönnek, mennek, mi maradunk. Ilyen a világ. Még egy darabig. Míg a glóbuszunk természetrendje a rövidlátó haszonelvűség okozta környezetszennyezés miatt fel nem fordul. De most még biztos, hogy a télre tavasz jön.

Március Sándor, József, Benedek hónapja is, akik zsákban hozzák a meleget. De már kevesebben ismerjük a néphit eredetét, amely egy mese. Íme. *Egyszer volt, hol nem volt. A hosszú tél után Szent Péter egy zsákba kötve elküldte Sándorral a meleget a földre. Ment, mendegélt Sándor, de nagyon elfáradt a meleg súlya alatt. Az országút szélén meglátott egy kocsmát, lerakódott és iddogni kezdett. Egészen*

megfeledkezett, hogy mi járatban van. Szent Péter odafent, a mennyekben már megsokallotta a földi embereknek a meleg utáni vágyakozását, és

elküldte Józsefet, keresse meg Sándort. Kereste, kereste, végre megtalálta a kocsmában. A bor mellett ő is megfeledkezett, miért küldték. Szent Péter ismét türelmetlenkedni kezdett, és utánuk küldte Benedeket. De ő is elakadt a kocsmában. Szent Péter várta-leste, mikor ér a földre a meleg. Egyszer csak lenézett az égből, és meglátta a három mulatozó férfiút. Nagyon megharagudott, és Mátyást küldte le a földre, de neki már korbácsot adott a kezébe. Mátyás hamarosan rájuk akadt a kocsmában, s mert nagyon jó kedvük volt, s dalolásuk már messzire hallatszott, bement hozzájuk, hogy megnézzék őket. A három nótás kedvünek hirtelen elmúlt a dalolhatnékja, szedték gyorsan a zsákjukat, és siettek az emberek közé. Hirtelen nagy meleg lett, minden jég megolvadt. Itt a mese vége, ha nem hiszed, eredj, nézd meg... Azóta a néphit úgy tartja, Sándor, József, Benedek zsákban hozza a meleget.

Ady szerint a március nemcsak e három jóemberé, hanem a poézis hónapja is. „A poézis hónapjáról/ Csengő rímmel verselek,/ Márciusnak krónikája/ Csengő-bongó vers lebet./ Márciusnak krónikáját/ Meghatottan írom én,/ Márciusban minden zöldül./ Fű, fa, virág, rét, remény.”

E hónap uralkodó csillagképe a Halak. Az ebben a jegyben született emberekben - állítólag - kettős jellem lakozik. Lelkiállapotuk hullámzó, hajlamosak az igen nagy vidámságra, de ugyanolyan könnyen a szomorúságra is. Nos, hogy ne legyenek sem ők, sem a más csillagkép jegyében születettek szomorúak, adunk egy javallatot, amelyet a *Ludas Matyi Kalendáriuma az 1947-es, jaj, de közönséges évre* terjesztett olvasói elé: „Ebben a hónapban a szelídített tigriseket már ki lehet engedni a szabadba, és kisebb foltokat benzinnel eltávolíthatunk a ruhákból. A folteltávolítás módja: be kell adni valamelyik méltányosabb vegytisztítóba. A villamos gázolás ebben a hónapban sem egészséges. Koporsó szükségletünket inkább később fedezzük, amikor már tojnak a tyúkok”.

Udvarhelyi András

Ezernyolcszáznegyvennyolc, te csillag,

Té a népek hajnalcsillaga!...
Mégvirradt, fölébredett a föld, fut
A hajnaltól a nagy éjszaka.
Piros arczczal
Jött e hajnal,
Piros arcza vad sugára
Komor fényt vet a világra;
E pirulás: vér, harag és szegény
A fölébredt nemzetek szemében.

Szegyeneljük szolgáságunk éjét,
Zsarnokok, rátok száll haragunk,
S a reggeli imádság fejében
Istenünknek vérrel áldozunk.
Álminkban
Alattomban
Megcsapolták szíveinket,
Hogy kioltásák életünket;

1848

De maradt még e népeknek vére
Annyi, a mi fölkiált az égre.

Áll a tenger nagy elbámultában.
Áll a tenger és a föld mozog,
Emelkednek a száraz hullámok,
Emelkednek rémes torlaszok.
Reng a gálya...
Vitorlája

Izaposan összetépve
A kormányos szíve képe,
A ki esztét veszttve áll magában,
Beburkolva rongyos biborában.

Csatatér a nagy világ. A hány kéz,
Annyi fegyver, annyi katona.

Mik ezek itt lábaid alatt... Hah,
Eltépett láncz s eltört korona.
Tűzbe véle!...
No de még se,
Régiségek közé zárjuk,
De nevöket írjuk rájuk,
Különben majd a későn születtek
Nem tudnák, hogy ezek mik lehetek.

Nagy idők. Beteljesült az Írás
Jóslatja: egy nyáj, egy akol.
Egy vallás van a földön: szabadság!
A ki mást vall, rettentőn lakol.
Régi szentek
Mind elestek,
Földült szobraik kövéből
Új dicső szentegyház épül,
A kék eget vesszük boltozatnak,
S oltárlámpa lészen benne a nap!
(Debreczen)

Folytatás a 2. oldalról.

egyetlen miniszterrel sem. Ma pedig egy nagy ugrással a kormány fejével sikerült találkozunk, tanácskoznunk.

Kétmillió lakossal

Szakszervezetünk elnöke ezután rövid történeti visszatekintést adott. Elmondta, hogy 21 ezer tagunkkal az MSZOSZ második legnagyobb létszámú tagszervezete vagyunk, 268 alapszervvel, az ország teljes lefedettségében végezzük érdekvédelmi tevékenységünket, képviselői munkánkat. Ez a tisztségviselői kar csaknem ezer bizalmiból áll.

Szakszervezetünk jelentős befolyással bír postán belül és kívül is, az üzemi tanácsi választásokon 1993-tól minden alkalommal saját jelöltjeit juttatta be az érdekképviselő fontos fórumaira. A választások megmutatták, hogy a 60 százalékos szervezetségünket is meghaladó 72 százalékos támogatottsággal rendelkezünk, ugyanis többen szavaztak bizalmat jelöltjeinknek, mint a taglétszámunk. A Központi Üzemi Tanácsban is csak a mi delegáltjaink végzik a munkát – közmegelegedésre. A kissé megkétszerezett munkavédelmi-képviselő-választás szintén teljes sikerrel járt számunkra.

Kézbesítőink, felvevőink naponta csaknem kétmillió lakossal kerülnek közvetlen, emberi kapcsolatba. Gondolom – mondta az elnök -, ily módon a közvéleményt befolyásoló szerepe lehet



annak, hogy milyen a postások közérzete, hangulata. Postásaink nemcsak egymás között, de ügyfeleikkel is rendre megvitatják munkakörülményeiket, jövedelmi helyzetük alakulását, ezzel is formálva a közhangulatot.

Mostoha gyermekek vagyunk!

– A postás szakszervezet hároméves bérfejlesztési stratégiát dolgozott ki – fűzte tovább a szót Mundruczó Kornél – a nemzetgazdasági átlagtól való méltatlan lemaradásunk orvoslására. Az alpbér fejlesztését, a pótlékok növelését, a 13. havi munkabér bevezetését és más juttatási formák karbantartását tűztük ki célul. Az a furcsa helyzet állt elő, hogy bár nagy részben teljesültek a stratégiánkban megfogalmazott igények, mégis csak annyit értünk el, hogy konzerváltuk a nemzetgazdasági átlaghoz mért 20 ezer forintos

lemaradásunkat. Pedig két veszteséges évtől eltekintve a vállalat eredményes volt, nyereséget termelt.

A legutóbbi parlamenti választások előtt, az akkori miniszterelnök-jelölt úr ígéretet tett, hogy kormányra kerülése után rendezni fogják az egészségügyben, az oktatásban és a postákon dolgozók méltatlan bérvizonyait. Ez meg is történt a másik két ágazatban. A postások kimaradtak a jelentős mértékű állami gondoskodásból. Ezért garanciát szeretnénk kapni, hogy a jövőben megteremtődik a Magyar Postánál legalább a bérfejlesztés és a teljesítmény összhangja. Kérhetnénk most azt is a miniszterelnök úrtól, s ezzel nem lennénk egyedüliek, hogy a költségvetés „támogassa meg” a postát 6 milliárd forinttal, mert pontosan ennyi pénzre lenne szükség a bérek felzárkóztatásához. De mi nem vagyunk ilyen felelőtlenek.

Garanciát kérünk viszont arra, hogy az üzleti terv túlteljesítése esetén biztos pozícióból tárgyalhasson szakszervezetünk a munkáltatóval a bérfelzárkóztatás ma már halaszhatatlan megoldásának érdekében. Nagyon nehéz megmagyarázni, elfogadhatni tagságunkkal, hogy vannak olyan állami tulajdonban lévő cégek, melyeknél évről-évre milliárdos veszteség keletkezik, és mégis költségvetési támogatást kapnak, magasabb alpbérfejlesztést kapnak az ott dolgozók. Az itt ülők, és az ezekben a percekben is a postahivatalokban, az utcán dolgozók mindent megfognak tenni azért, hogy az eddigieknél is

Remegjen az ő lábuk

Vidám, jó hangulatú, valóban oldott légkörű rendkívüli kongresszust tartott a Postások Szakszervezete. Kiderült, amit eddig is tudtunk, hogy köztársaságunk miniszterelnöke nemcsak jó szónok, de nagy showman is. Amíg elnökünk székfoglaló beszédét tartotta, a kormányfő észrevette, hogy mozog a szék, amelyen ül. Nem jelképesen, hanem a maga egyszerű, hétköznapi valóságán – magyarul: rossz a szék lába. Gyurcsány Ferenc könnyed mozdulattal kicserélte székét az emelvényen beszédet tartó Mundruczó Kornél ülőalkalmatosságára, amit az elnök észrevett és megszakította előadását.

Mozogjon az ő széke – mondta jól hallhatóan a kormányfő. Már örültem, hogy nem az én széke mozog! – toldotta meg a posta vezérigazgatója. Nagy derűtség közepette a miniszterelnök saját lábúlag szaladt ki a színházteremből és hozatott új széket magának. Ez a kis epizód is jelzi, hogy beosztástól függet-



lenül mindannyiunk alatt mozoghat az a fránya szék, bármelyikünk, bármikor bizonytalan helyzetbe kerülhet.

A kormányfő, egyébként nagyon előre mutató, sokunk egyetértésével találkozó kormányprogramról beszélt. Mindazoknak a szívéből szólt, akik józanul gondolkodnak, és nem a fellegekben járnak. Kemény, küzdelmes utat jósolt nekünk a jövőre, de az ország, a vállalat megújulásának, megerősödésének európai léptékű koncepcióját is felvázolta.

Ha áldozatok árán is, de modernizálni kell az országot, a vidéket, a postát. Mert csak így tudunk eredményes versenytársai lenni uniós barátainknak öt-tíz év múlva. A legkorszerűbb vállalatirányítási rendszer, a legfejlettebb technika alkalmazásával felelhet meg a lakosság igényeinek és terjeszkedhet a Magyar Posta kelet felé, kereshet új, jövedelmező piacokat. És akkor nem a mi lábunk fog remegni, hanem versenytársainké – mondta a kormányfő. Meggyőzően, szellemesen beszélt, de semmit nem ígért.

hatékonyabb, eredményesebb munkát végezzenek. Joggal várhatnak el egyenlő elbírálást, anyagi megbecsülést. A posta felemelkedése nem rajtuk fog múlni.

Egyértelmű választ kérünk!

Megnyugtató, hogy a korábban megkezdett nagy szervezeti átalakulások, leépítések nem folytatódnak tovább 2005-ben. – mondta az elnök. – Napirendre csak az eddigi intézkedések megerősítése kerülhet majd a minőségi munkavégzés érdekében, melyet teljes szívvel támogatunk. Jól tudjuk, hogy a vállalat 2009-es teljes liberalizációja megköveteli ezt.

Igényeljük azt is, hogy a megalakult Ágazati Párbeszéd Bizottságban, minden, a Postát érintő kérdésben a kormányzat, a munkaadó és az érdekképviselet érdemben konzultáljon. Meggyőződésünk, hogy csak a nyílt, az egyenlő felek között folytatott szókimondó párbeszéd, eszmecsere viheti előre a postások rendezetlen ügyeit.

már törzsgárda tagnak számít. Ha van az intézménynek hosszú távú elképzelése a jövőről, a fejlesztés, a modernizálás útjáról,



akkor nem kell minden egyes vezetőváltásnál mindent előről kezdeni, mint a Déva várát, naponta újra építeni. Értékek, hagyományok mennek így veszendőbe – fejezte be Mundruczó Kornél.

egyensúly helyreállítására hozott intézkedések hatására a Posta 2003-ban és tavaly is nyereséggel zárta az évet. 2005-re ötmilliárdos eredményt ír elő az üzleti terv, melynek teljesülése minden dolgozó számára anyagi, egzisztenciális biztonságot jelent.

Van vállalati stratégiája 2000 decembere óta a Posta vezetésének, minden ellenkező híresztelés ellenére. Igaz, csak postai igazgatósági szinten. De ebből nem enged, 2009 végéig számításokkal alátámasztott, kiérlelt stratégia mentén kívánja kormányozni a vállalatot. Ragaszkodik a nagy késéssel megkezdett modernizációs programjához, amely a világ élenjáró postáinak színvonalára emeli majd az intézményt. Mert nem mindegy milyen állapotban lesz a Posta azon a napon – 2009. január elsején –, mikor monopóliumát elvesztve egyik lesz a sok korszerű, gazdaságosan működő európai posták sorában. Ez hatalmas felelősség.

„Az én hibám – vegyék a fejemet...”

Ennek jegyében kezdte meg a vezetés a régi vízfej leépítését, alakította át a régiók igazgatási, irányítási rendszerét, az ügyfél, a piacorientált struktúra kialakítását az öt üzletágban. Megkezdük a hálózat átalakítását – folytatta a vezérigazgató –, s mint tudjuk, ennek egyik kényes pontja a mobil posták témája. A múlt héten, négy órán át az országgyűlés önkormányzati bizottsága előtt sebészi, mérnöki pontossággal, mélységgel tudtunk elszámolni a mobil postai szolgáltatásnak minden egyes részletéről, a nem éppen empatikus ellenzéki képviselők kérdéseinek pergőtüzében. Mi tudjuk, nincs miért szégyenkeznünk, ott vagyunk a kistelepüléseken, teljes körű szolgáltatást nyújtva, emelt fővel.

Az OLK-ás kudarcot – egy éve – együtt éltük meg. Mi hoztuk magunkra a jogos bírálatot. Odaálltam a társadalom elé, és azt mondtam: én vagyok ezért a felelős, vegyék a fejemet, egy szót nem szólhatok. De tudtunk ebből a kátyúból kilábalni. Nehéz, fájdalmas ügy volt, de hasznos is. Tükröt állított elénk, a posta sokéves belterjes hagyományrendszerét felrobbantotta, rádöbentett, hogy nem szabad elbújniuk a monopolhelyzet védelmező betonbunkerébe.

Az ajtókat szélesre kell tárunk, hiszen a rossz minőségű szolgáltatással magunkra haragítottuk a lakosságot és az intézményi ügyfeleket egyaránt. A minőségi elv érvényesítésével, már több hónap-



A parlamentben már megtörtént, de szeretnénk, ha miniszterelnök úr ezen a fórumon egyértelműen kijelentené: NINCS NAPIRENDEN A POSTA PRIVATIZÁCIÓJA. Mert a „postás fül” sajnos fals hangokat is hall, szeretnénk, ha kormányzati körökből nem hangzana el olyan kijelentés, hogy „felkészülünk a posta magánosítására”, mert az ilyen megnyilvánulások bizalmatlanságot, bizonytalanságot szülnék a dolgozók körében.

Nem hagyhatom szó nélkül, hogy a postának támogatott koncepciója van, elfogadott stratégiája viszont nincs. 1998-tól nyolc vezérigazgatója volt a postának, Szabó úr, aki közel három éve áll a cég élén,

Balkáni állapotok 2002-ben

A rendkívüli kongresszus küldötteit és vendégeit dr. Szabó Pál vezérigazgató tájékoztatta a vállalati menedzsment terveiről, elvárásairól és lehetőségeiről. Amikor a jelenlegi vezetés hivatalba lépett – mondta a vezérigazgató –, a Magyar Posta gazdálkodása a legalacsonyabb szakmai várakozásoknak sem felelt meg, a postai alaptervekenyességgel köszönő viszonyban sem lévő portfóliót talált, fejlesztéseket, melyek messze meghaladták az erőforrásokat. És többmilliárdos veszteséget kapott örökül. A gazdasági

ja a Magyar Posta munkája meghaladja minden szolgáltatás tekintetében azt a színvonalat, melyet a törvény előír.

A szirénhangú postakürt

A javuló szolgáltatásról, az ügyfelek meglepedettségének emelkedő mutatóiban nem csak reménykedhetünk. Külső cégek, elfogulatlan intézmények felmérései bizonyítják ezt a tendenciát. Persze ezek a felmérések azt is jelzik, hogy ez még mindig kevés, elmaradunk az európai követelményektől. Célunk, hogy év végére eljussunk a görög, a Cseh Köztársaság postáinak minőségi szolgáltatásainak szintjére, ami persze még mindig nem Dánia, Ausztria színvonala.

A Magyar Posta vezetése céltudatosan járja a maga útját, együttműködve, vitázva az érdekképviseléssel, az itt elhangzottakat sem feledve. Úgy gondolom, hogy semmi okunk nincs, hogy változtassunk ezen a kapcsolaton, maradjunk olyan viszonyban, mint ebben a kettő és fél évben, s akkor nem lesz semmi félnivalónk.

A Posta jövője iránti kölcsönös felelősségérzet jellemzi a menedzsment és a szakszervezet kapcsolatát. Empátiát kapunk a szakszervezettől, cserébe szolidaritásuk vagyunk 39 ezer munkavállalónk gondjaival, napi problémáival. Emblémánk, a postakürt, furcsa jószág, csak egyféleképpen lehet fűjni. Úgy, hogy a dallamot a postások is értsék.

A ma nem a tegnapi holnapja!

Mit akar a posta, mit akar az ország? – tette fel a kérdést Gyurcsány Ferenc miniszterelnök. – Nagyjából két dolgot, amely első ránézésre talán ellentmondásban is van egymással. Akar az egyik oldalról nyugalmat, biztonságot, hogy ne kelljen félnie a holnaptól. De másrészt igényli, hogy hosszabb távra – akár 2009-re, '10-re is nyugodt szívvel tekint-

hessen előre az ország. Hogyan őrizhető meg a jövőbe vetett hit, amikor biztosan tudjuk, hogy a holnap, a holnapután egy sor változást hoz majd.

– A nagy, az országos vita arról szól, miként teremthető meg a szándékainktól, az elvárásainktól független változások és a biztonságos élet, a reményteli jövőképpel kellő egyensúlya? Azt gondolom – mondta a kormányfő –, hogy a ma biztonsága nem a tegnapi gyökereidre, hanem a holnap várható követelményeinek előre



látásából, a felkészülni, a megfelelni tudásból fakad. Magánemberként általában nem tartjuk lelkesítőnek a változásokat, a versenyt. De nem tudjuk elkerülni a kihívásokat, a megméretést, az ország sem, a vállalatok sem. Nem tudom támogatni azt a politikát, amely egy status quót őriz, mert az megteremti ugyan a ma nyugalomát, de elveszti a holnapot.

– Tudom, nagyon kockázatos dolog azt mondani, hogy a mai erőfeszítések, lemondások hozzák meg a hosszú távú nyugodt élet lehetőségeit és feltételeit. Nekem nincs más módom, lehetőségem, mint a jövő mellett szólni, érvelni. Sokan azt szeretnék hallani, hogy a kormány meg fogja óvni a postát, az ügyfeleit, az

egész országot a holnap kihívásaitól. Nem. Én azt mondom, hogy szeretném felkészíteni az országot, hogy nagyon sok apró kis lépéssel legyen végre változás, s a jövő a posta, az ország számára a felemelkedést hozza.

Dolgozzunk olcsón, de eredményesen

– A Postán lezajlott nagy változások kapcsán kezd ráébredni a dolgozók közössége és a közvélemény is, hogy a cég nem az állam egy része, hanem önálló vállalat, amelyre a többiekével azonos szabályok, törvényszerűségek érvényesek. Ugyanakkor különleges társadalmi, politikai figyelmet igényel a Magyar Posta helyzete, állapota, saját szolgáltatásainak jelentősége miatt. Ennek tudatában a társadalom elvárja, hogy a Posta teljesítse a törvényben előírt feladatait a legmagasabb színvonalon és az elérhető legalacsonyabb áron.

– A Posta e követelménynek csak a szakmai szint emelésével, a gazdálkodás eredményességével felelhet meg, miközben szem előtt tartja ügyfeleinek igényeit, elvárásait is. Felelőssége van alkalmazottainak boldogulásában, egzisztenciális, emberi céljaiknak megvalósításában. Óhatatlanul az összetett követelményrendszer teljesítésének igénye olykor konfliktusba kerül az egyéb társadalmi célokkal. Ilyen helyzetekben a vállalatnak kell felelősségteljesen döntenie, a saját, a tulajdonos érdekeit figyelembevéve. A vállalati stratégiáról nem a politika dönt. De ha helyesnek tartja azt, akkor támogatja.

– Jellemző viszont a mobil posta megjelenése a kistélephelyeken. A kikerülhetetlen modernizációt az ott élők, akik elvesztették már kisiskolájukat, körorvosukat, a lecsúszás újabb jeleként élik meg a postahivatal bezárását. A közlekedési vállalat már régen megszüntette gazdaságtalan járatait. És bezártak másfél évtized alatt a csekély számú munkahelyek is. Többé-kevésbé egyforma lakossági és vállalati érdekek jelentek meg, amelyek mellett lehet érvelni ugyan, de megnyugtató módon nehéz. A mobil posta, ha jó minőségű szolgáltatást nyújt, nyereségesen, a szakma dicsőségére válik, erőt, biztatást ad az átalakuló magyar vidék lakosságának.

A politika össze-vissza beszélt

– Öntsünk tiszta vizet a pohárba, ha az új politikáról ejtünk szót. A vállalatok dolga valóban az, hogy a céljaik megva-



Márai Sándor

Arról, hogy a dolgokat meg kell várni

Megvárni, egy angyal és egy szent türelmével, amíg a dolgok – emberek, eszmék, helyzetek –, melyek hozzád tartoznak, eljutnak hozzád. Egyetlen lépést sem sietni feléjük, egyetlen mozdulattal, szóval sem siettetni közeledtüket. Mert bizonyos

emberek, eszmék, helyzetek, melyek életedhez, jellemedhez, világi és szellemi sorsodhoz tartoznak, állandóan útban vannak feléd. Könyvek. Férfiak. Nők. Barátságok. Megismerések. Igazságok. Ez mind feléd tart, lassú hömpölygéssel, s találkoznotok kell egy napon. De te ne kapkodj, ne siettesd útjukat és közeledésüket. Ha nagyon sietsz feléjük, elkerülheted azt, ami fontos és személyesen a tiéd. Várj, nagy erővel, figyelmesen, egész sorsoddal és életeddel.

lósítása érdekében tevékenykedjenek. De ha ezek a célok, törekvések megvalósítása nem találkozik a helyi elvárásokkal, az ország teherviselő képességével, akkor az ebből adódó ellentétek kiegyensúlyozása már a politika dolga.

Figyelemmel kell lennünk arra, hogy a Posta egy nagy vállalat, amely tagadhatatlanul része a magyar államigazgatásnak. És nem a Posta felelőssége, hogy a modernizálásának következményeit közvetlen módon ellensúlyozza.

Sajnos az elmúlt négy-öt évben a „nagy politika”, a regionális fejlesztésért felelős apparátus nem vette észre ezt a feszültséget, a modernizációs törekvések és a lakossági igények konfliktusát. Őszintén

amennyivel pénzünk romlott három év alatt. Kétségtelen, ebben az időszakban másoknak is növekedett a jövedelme, s nem nominálisan, hanem vásárlóerőt tekintve az egész dolgozó magyar lakosság jövedelme, csaknem 25 százalékkal növekedett.

Ezért az a sajátos helyzet alakult ki, hogy miközben abszolút értékben, a Postánál is, a jövedelmek jelentősen növekedtek, az itt dolgozók megélhetési pozíciói elmaradtak a többiekétől. Fontos eredmény, hogy az alacsony /80 ezer forint alatti/ jövedelemmel rendelkező postások száma megfelelő az idő alatt. A bérfelzárkóztatás súlypontja tehát a Postánál az alacsony keresetű embereket

szerű beruházás, fejlesztés. Ami e fölött bejön a nyereségből, azt lehet bérfejlesztésre fordítani. Van persze másik lehetőség is. Adjon pénzt a költségvetés, de ahhoz adót kell emelni, mindannyiunk adóját. Nincs harmadik forrás.

Fejlesztünk, vagy bért emelünk?

Azzal egyetértek, ha növekszik az árbevétel, ha növekszik az eredmény, akkor ezt a postások jövedelmének emelésére fordítsák. De csak a saját tevékenységük eredményét tudjuk felhasználni, osszák el azt igazságosabban a beruházás és a keresetek növelése között. Mert ha nem ezt teszik, akkor mástól, kívülről kérnek pénzt, és akkor a kormánynak valakitől el kell vennie azt az összeget. Pedig mostanában nem adónövelésről, hanem csökkentésről szoktunk beszélni.

A Párbeszéd Bizottságok fontos szerepet kapnak a különböző érdekek egyeztetésében. Egy biztos. A postásokról, a Posta jövőjéről, ügyeiről nem lehet, nem szabad a postások nélkül dönteni. De a munkavállalói képviselet nem csak a máról, a kialakult pozíciók bebetonozásáról szóljon, hanem tekintsen előre, a következő tíz évre. Ebben nincs is vitánk a szakszervezetekkel, összehasonlításban a nyugat-európai érdekvédelmi szervezetekkel, kifejezetten együttműködők a modernizációs programok támogatását tekintve.

– Az elhangzott konkrét kérdésre válaszolva – közölte határozottan és egyértelműen Gyurcsány Ferenc – **nincs napirenden a Posta privatizációja**, s nem is kívánom napirendre tűzni. Ugyanakkor azt szeretném, ha a magyar postások közössége 2009-ben „teljes pompázatában”, felkészülten, harcra készen álljon a szabadpiaci megméretés kapujában. Mert amit mi teszünk, az a Kárpát-medencében versenyképes, a románokhoz, a szlovákokhoz, a horvátokhoz képest. És először ott kell megnyernünk a versenyt, s tovább lépünk...

Vigyázz Balkán – jön a magyar posta

– Ne mi féljünk a dánoktól, hanem ők féljenek tőlünk – fejezte be beszédét a miniszterelnök. – Tartsanak tőlünk, tizenöt év múlva, mert jobbak, hatékonyabban, versenyképesebbek vagyunk. Remegjen az ő lábuk. Akkor tesszük a legnagyobb szívességet riválisainknak és a legfőbb rosszat önmagunknak, ha a belterjes gondjainkkal, a múltunkkal vagyunk elfoglalva.



szólva a politika össze-vissza beszélt. Megpróbálta áthárítani, a cégre tolni a felelősséget, és ez nincsen rendben.

Csak abból élhetünk – amit megkerestünk

A miniszterelnök ez után a Postánál kialakult bérviszonyokról beszélt, információi szerint 2002-ben a postások bruttó átlagjövedelme 90 ezer forint volt. Ma az átlagos jövedelem 120 ezer forint körül van a Magyar Postánál – mondta a kormányfő, s ezt szakszervezetünk elnöke – felszólításra – megerősítette. A 90 ezer és a 120 ezer forint között, alulról felfelé számítva 30 százalékos különbség van, s ez több, mint amivel ez a magyar gazdaság, összességében növekedett, s több, mint

vette célba. A miniszterelnök pontosan tudja, hogy a 120 ezer forintos keresetből nem lehet nyugodtan, méltó módon élni, jövőt tervezni, gyermekeket, unokákat támogatni.

Mint minden vállalatnál, a Magyar Postánál is csak abból tudnak bért fizetni, jövedelmet emelni, amit a cég megtermel. Nem másból. Tudtommal a Postának – mondta a kormányfő – az éves árbevétele 160 milliárd forint körüli, ebből a vállalat, jó esetben 5 és félmilliárdnyi eredményt tud majd felmutatni, ez az árbevétel arányosan 3 és fél százalék. Ez a nyereség kevés ahhoz, hogy a Posta eszközparkját szintentartsa, pláne, hogy fejlessze. Ha azt akarjuk, hogy a cég holnap versenyképes maradjon, akkor évente legalább 5-10 milliárdot be kell ruháznia. Mert ez a holnap kenyérkeresete, a cél-

Ha majd akkor, 2009-ben, még nem is nyugaton, de mondjuk a Balkánon, tudjon majd terjeszkedni, tért, ügyfeleket nyerni a felkészült magyar posta. Mert minőséget, korszerűséget, európai szolgáltatást nyújt.

Ez a cél, ha erős országot, erős magyar postát kívánunk magunknak. A határon túl ne a magyarok nyilától féljenek, hanem a magyarok munkakultúrájától, tehetségétől, szorgalmától, európai barátaink.

Tisztességtelen versenytársak

A miniszterelnök beszéde után a kongresszus küldöttei ismertették a postás társadalmat foglalkoztató problémákat, tettek fel a kérdéseket a kormányfőnek, melyek megfogalmazásával területük tagsága megbízta őket. Elsőként Lőrinc József, a szombathelyi 1-es hivatal szakszervezeti titkára beszélt arról a konkurenciáról, mely tisztességtelen eszközökkel jelenik meg a piacon.

Egyesített kézbesítőként, szinte naponta keresik meg kisvállalkozók, kft.-k, bététi társaságok „kijárói”, hogy vállaljon címzetlen nyomtatványkézbesítést, feketén, amit zsebből fizetnek. Kézbesítő kollégáival egyetértésben elutasítja ezeket az ajánlatokat, mert munkakörével összeegyeztethetetlennek tartja az ilyen balkézről való „fusizást”.

Sajnos nem csak ezen a területen jelent meg a postai díjszabás alatti tarifákért dolgozó konkurencia. A diákokat, munkanélkülieket éhbérért foglalkoztató, adót, járulékokat nem fizető cégek ma már nagyobb intézmények levelezésének, szám-

láinak kézbesítését is vállalják. Ez a törvénytelen gyakorlat is hozzájárul ahhoz, hogy a hírlaposok, és az egyesített kézbesítők nem kaphatnak munkájukkal arányban álló bért és juttatásokat. A szombathelyi postások azt kérik a kormánytól, hogy szerezzen érvényt a törvényeknek, szüntesse meg a lehetőségét a fekete munkáknak. Tartassák be a postatörvényben, az adó- és járulékfizetési jogszabályokban leírtakat a kisvállalkozókkal is.

Legyen a kormány szívügye

Sztahura Lászlóné, a miskolci TSZB titkára hozzászólásában olyan témáról beszélt, amely a szakszervezeti érdekvédelmi tevékenységben kiemelt szerepet játszik - a postás dolgozók bérhelyzetéről:

– Miniszterelnök Úr az előbb elmondta, hogy a jövő kihívásait nem szabad figyelmen kívül hagyni, és nemcsak a mának kell dolgozni, hanem meg kell nyerni a holnapot és a jövőt is. A Postás Szakszervezet a jövő kihívásaitól nem ijed meg. De tudjuk, hogy megnyerni a holnapot, a jövőt csak jól megfizetett postásokkal lehet. Bevezetőjében a Postás Szakszervezet alelnöke utalt arra, Medgyessy Péter miniszterelnök úr megígérte, hogy a postás dolgozók bérfelzárkóztatási programját a kormányzat segíteni fogja. Mire alapozta, miért tartotta szükségesnek ezt az ígéretet megtenni? Ismert volt előtte, hogy a postás dolgozók bére egyéb ágazatokhoz képest jelentős lemaradásban van. 2002-ben számítások szerint az alapbérek felzárkóztatásához mintegy 6,5 milliárd forintra lett volna szükség, amely forrás nem állt rendelkezésre.

– A Postás Szakszervezet mindig is fon-

tosnak tartotta a bérlemaradás felszámolását és 2002. év végén, 2003-ban áttekintettük a szükséges lépéseket, és kettős célt határoztunk meg. Egyrészt a postás dolgozók bére érje el a hazai bérek átlagát, amellyel kapcsolatban a versenyszférára gondoltunk. Másrészt hosszabb távon közelítsünk az európai uniós bérekhez. A konkrét lépésekre vonatkozóan elkészítettünk egy olyan anyagot, amely foglalkozik a szakszervezet által szükségesnek látott bérstratégiával, foglalkoztatási és szociális kérdésekkel is. Ennek alapján az éves bérmegállapodás megkötésekor arra törekedtünk, hogy a nagy többség számára elfogadható legyen. Vannak jelentős eredményeink, ez többek között a 13. havi alapbérjuttatás bevezetése.

– Tény az is, hogy az elmúlt 3 évben egyes területeken sor került jelentősebb bérfelzárkóztatásokra, de a postások nagyobb részénél a lemaradást nem sikerült felszámolni. **A tavalyi adatok az alapbérek jellemző „szórását” mutatják. A postás dolgozók 38 százaléka tartozik a 75 ezer forint alatti alapbér-kategóriába, 34 százaléka a 75 és 100 ezer forint alatti, a 17 százaléka a 100 és 150 ezer forint alatti, és csak 11 százaléka éri el a 150 ezer forint feletti kategóriát.**

Fájdalmas létszámleépítések

– Az alapbérfejlesztésnek, keresetnövekedésnek forrás oldala is van. Azzal természetesen tisztában vagyunk, hogy jelentősebb mértékű béremelésre csak akkor lehet számítani, ha a társaság eredménye ezt lehetővé teszi. Az elmúlt években a postán átalakulási folyamat indult el, melynek következtében javult a posta versenyképessége, eredményesebb lett a gazdálkodás is. Meg kell jegyezni azonban, hogy ezek a lépések esetenként fájdalmas következményekkel jártak. Több területen jelentős létszámleépítésre, óraszámcsökkentésekre került sor.

– A vázlatos áttekintés után szeretnék ráterni arra, hogy miben várunk, kérünk segítséget Miniszterelnök Úrtól. Az egyik: a postai tarifák kérdése. Jellemzően az elmúlt években a tarifák mindig az infláció alatti mértékben emelkedtek. Szükségesnek tartjuk a tarifák oly mértékű rendezését, amely segíti a társasági bevételek növekedését, úgy gondoljuk, hogy a tarifaemelés különösebb kockázat nélkül végrehajtható, hisz kis súllyal vesz részt a fogyasztói kosárban.

– A másik kérésünk az előzőekhez kapcsolódik. A postai tarifák rendezése és a gazdálkodás hatékonyságának növelése következtében reményeink szerint javulni fog a társaság nyereségessége. Kérjük, hogy a kormányzat tegye lehetővé a posta számára, hogy jelentős mértékű bérfelzárkóztatást tud-





jon végrehajtani az eredmény terbére. Remélem, sikerült érzékeltenem a postás dolgozók bérhelyzetével kapcsolatos gondokat, és a megoldási javaslatokat is figyelembe véve, kérem, kérjük, hogy tartsa szívügyének a kérdés rendezését – fejezte be beszédét a miskolci tszb-titkára a PSZ alelnöke.

A probléma megoldódott – a mozgó megszűnt

Szöcs Ferenc hozzászólásában egyszerűen képviselte, titkárként az újpesti 1-es hivatal alapszervezetét, alelnökként a szállítási tagozatot és szakszervezeti titkárként a Postaautó Duna Rt. dolgozóit. Beszédét arra az ellentmondás-párra építette fel, hogy minek örülnek és minek nem örülnek, a postások napjainkban.

– Örülnek a postások, hogy a miniszterelnök úr megtisztelte látogatásával a tanácskozásunkat – mondotta Szöcs Ferenc. – De annak nem örülnek, hogy csak most, a rendszerváltás után 15 év múlva került erre sor, annak ellenére, hogy a posta száz százalékban az állam tulajdonában van és a foglalkoztatottak létszámát tekintve az első öt ilyen cég egyike. Lehet, hogy azért tartott ennyi ideig, mert a tüzet ott oltják, ahol a leghangosabban kiabálnak: mint például a BKV-nál, a Volánnál, a MÁV-nál. Persze nekünk nem hangoskodni, hanem tenni kell a dolgunkat, mert minket vár az öreg nyugdíjas, s kiben bízson, ha nem a postásában. Mi megtartottuk a munkabékét...

– Örülnek a postások, mert van munkahelyük és olyan munkáltatójuk, amelyik teljesíti kötelezettségét az első naptól az utolsóig, nem marad el a nyugdíj-járulék, a tb. befizetésével. De nem tudnak örülni annak, hogy a munkájukért kapott bér a megélhetéshez kevés, s egy a postánál eltöltött élet után nyugdíjuk igen csekély. Vannak olyan munkakörök, melyek az átlagosnál sokkal inkább igénybe veszik a dolgozót fizikailag és szellemileg egyaránt.

Albán bérekért dolgozunk

– Az ilyen munkát végzők megérdemelnék, hogy 35-40 éves munkaviszony után kordedvezményt kapjanak. A moz-

gópostások ügye már a 90-es évek közepén napirendre került. A bürokrácia malmal lassan őrölnék, az idő megoldotta a kérdést, Mert, amire gondolni sem mertünk, ez a munkakör az átszervezések kapcsán megszűnt. Hasonlóan jogos igény, hogy az egyesített kézbesítők kerülhessenek be a kordedvezményrel nyugdíjba vonulók körébe. Kézbesítőink időre, napszakra, időjárásra, biztonságra való tekintet nélkül végzik nehéz, fizikailag is megterhelő munkájukat. Reméljük, nem kell újabb 8–10 évek eltelnie, amíg ezt a jogos igényt meghallják. Vagy amíg megszűnik ez a tevékenység is.

– Örülnek a postások annak, hogy az Európai Unió tagjai lettünk. De nem örülnek a ténynek: uniós minőségű munkáért albán béreket kapunk. Nem örülünk annak, hogy a magyar postaigazgatás területén a legalacsonyabbak a szolgáltatások díjai az unió egészéhez képest, melyet a politika erősen befolyásol. Versenypiaci helyzetben, versenypiaci árral és piacképes bérekkel lehet csak fennmaradni.

– Nem örülünk annak sem, hogy az Európai Unióban belül a magyar postásokat a portugál, a görög, vagy az ír kollégáikhoz hasonlítják és fenyegetik az ottani létszámmal. Mert miközben kifejtik a „bezzeg” országok postáinak szerveztségét, szakmai színvonalát, egy szót sem ejtenek az ottani bérekről, nyugdíjakról, szakszervezeti és munkavállalói jogokról – mint elérendő célokról.

– Jó érzés tölti el postásainkat, ha a közvélemény elítéli és szolidaritását fejezi ki a postásokat ért fizikai erőszak, támadások esetén. De nem örülnek, ha ezek a támadások csak addig foglalkoztatják a médiát, ameddig az hírértékűnek bizonyul.

A mobil dicsérete

A csaknem másfél éves tapasztalatairól számolt be a kongresszusnak *Jubász Istvánné*, a szendrői posta vezetője, körzeti szakszervezeti titkár. Működési területükön három településen tevékenykedett postamesterek, öt helyen pedig külterületi kezelők látták el a feladatokat. A postai modernizáció során 2003 novemberében két mobil járatot állítottak munkába.

A mobilok indítása előtt személyesen, otthonukban keresték fel az otlakókat, bemutatkoztak, tájékoztak elvárásaikról, s vittek magukkal egy kis zöld táblát is, mellyel a postai szolgáltatásokat igénylő lakosok jelezhetik szándékukat. A kezdeti nehézségek után, minden klasszikus postai szolgáltatást ellátnak a

mobilosok, a kézbesítéstől, a felvételtől, a postautóvalányok kezelésén át a kártyakezelésig, a takarékbetétek kezeléséig. Jellemző, hogy a kereskedelmi áruk eladása megtízszereződött az elmúlt tizenöt hónapban. Sok újítást is bevezettek, a küldemények minőségének megőrzésére műanyag és hűtőládákat rendszeresítettek, a képeslapokat, bélyegeket albumokban mutatják be.

Az emberi léptékű előkészítő munka, a sokéves gyakorlattal rendelkező mobilosok szakmaszeretete, áldozatkészsége meghozta gyümölcsét, a környékbeliek lassan elfogadják, megszokják az újszerű szolgáltatási formát. Az ügyfelek bizalmának elnyerését jelzi, hogy az idős emberek megkérlik postásukat: töltsenek ki helyettük űrlapokat, fogalmazzanak meg kérvényeket, címeznek meg küldeményeiket. Bízató, hogy amíg a kezdetekben többségében kritikai észrevételek kerültek a „Panaszkönyvbe”, ma már szaporodnak a dicséret bejegyzések, elismerve a teljes körű kiszolgálást, a pontos, megbízható postások szorgalmát.

Az „átszervezés-viselt” ember

Sárfi József, a feldolgozó tagozat vezetője arról beszélt, hogy hová jutott el a Magyar Posta 38 év alatt, amióta ő a cégnél dolgozik. A feldolgozás, a terjesztés nem látványos munka, nincs reflektorfényben, nem találkoznak művelői naponta a lakossággal. De ha nem működik, akkor leáll a posta. Átélté azt a húsz évet, amit már hétköznapian, az egyszerűség kedvéért: az átszervezés korszakának hívnak.

– Én jómagam csak úgy mutatkozom be, hogy „átszervezés-viselt” ember vagyok. – mondta a titkár. – Ott voltam 1973-ban az irányítószám bevezetésénél és ott '76-ban a csomagfeldolgozó gépsor üzembe helyezésénél, de akkor is, amikor elindult az első hazai „intelligens-levélfeldolgozó” üzem. Mint, ahogy megéltém az OLK bukácsolását. És akkor is, amikor tavaly június elsején megszűnt a mozgóposta, amely egy csoda volt, egy hagyomány, egy életforma. Ez volt a kezdet, a vég? Nem tudom.

– Azt tudom, hogy szükség volt a posta modernizálására, hogy lépést tudjunk tartani a fejlődő világgal. Mégis traumaként élte meg a postások közössége ezeket, változásokat, átszervezéseket, leépítéseket. Az OLK-ról csak annyit, hogy volt szerencsém megismerkedni a norvég, a finn, a német és a szlovén postákkal hasonló üzemeit az elmúlt öt évben. Sokat látott emberként mondhatom,

Interjú dr. Horváth Istvánnal

Hányan lesznek a tisztségviselők?

A rendkívüli kongresszus a miniszterelnöki zárszó utáni ülésén a választás lebonyolításának technikai kérdéseit vitatta meg. De ezt megelőzően dr. Horváth István szavazásra kérte fel a meghívottakat. Megkérdeztük, hogy miért volt szükség erre?

– Ha hivatalosan nem is hívta össze a soros kongresszust a választmány – kaptuk a választ –, mégis szükség van az Alapszabály módosítására, mert időközben, mondhatni jelentős változások mentek végbe a Magyar Postánál, amelyeket nem hagyhatunk figyelmen kívül. Szükség van az Alapszabály módosítására, hogy a legtöbb hatáskörrel rendelkező testületeink létszámát meghatározzuk. A kongresszus kizárólagos jog- és hatásköre az Alapszabály és a Választási Szabályzat elfogadása és módosítása, amit most meg kell tennünk, hogy a soros kongresszusra való felkészülés a kijelölt időközben törtető teljes körű tisztújításokkal megkezdődhessen.

– *Konkrétan mit jelent ez?*

– Hatályon kívül kell helyezni azt a szabályt, mely szerint azoknál az alapszerveknél és középszerveknél, ahol 1999. évben választások voltak, a tagság véleményének figyelembe vételével nem szükséges új választást tartani. Ez a szabály ma már alkalmazhatatlan és értelmezhetetlen. Ezért ilyen mentesítés, kivétel nem lesz. Egységes elv alapján 100 tagonként egy küldött és 500 tagonként egy választmányi tag lesz.

– *De beszélt egy másik módosításról is.*

– Igen. Javaslatunk szerint választott testületek létszáma úgy alakulna, hogy a kongresszust 182 fő, a titkárok országos tanácskozását 142-en, a választmányt negyvenen, az elnökséget 12-en, az etikai bizottságot hatan, a pénzügyi ellenőrző bizottságot, pedig kilencen képviseljük. Április 15. és szeptember 30. között tervezzük az alapszervi, valamint kongresszusi küldött, TOT-tag, választmányi tag és elnökségi tagválasztásokat. Első ülésekre a kongresszus befejezését követően kerül majd sor.

– *Megoszlik a különböző igazgatóságok közötti küldöttek aránya is.*

– Természetesen. Terveink szerint a budapesti TSZB húsz kongresszusi küldöttel és négy választmányi taggal képviselteti magát. A Budapest-vidéki Igazgatóság 25 küldöttet és négy választmányi tagot állít. A debreceniek 26 küldöttel és öt választmányi, a miskolciak 26 küldöttel, öt fős választmányi taggal, a pécsiek pedig 23 küldöttel és öt taggal képviseltetik magukat. Ezek a számok jelzik a dolgozói, a szervezett tagság igazi képviseletét.

hogy ezek a célkitűzések eddig nem valósulhattak meg.

– A Posta a munkaidő részének tekinti a munkaközi szünetet több munkakörben, a 2004-ben megkötött kollektív szerződés szerint. Ez kedvezőtlenül érinti a kézbesítőket, a készenléti szolgálatban lévőket, ahol az étkezési idő nem biztosítható konkrét időpontban. A dolgozók mintegy felének e megállapodás alapján a valóságban 20 perccel rövidült a munkaideje. E kedvezményben nem részesülők joggal igénylik, hogy a munkaközi szünetet a munkavégzés megszakításával, de a munkaidőbe való beszámítással adják ki számukra. A jogos dolgozói igény a munkáltatónál nyilván többletköltséggel-, foglalkoztatással járna és komoly szervezési intézkedéseket igényelne. A jelenlegi törvényi szabályozás általános elvként rendelkezik a munkaközi szünetek munkaidőn belüli kiadásáról. Így a munkáltatói hajlandóság esetén sem elégíthető ki az érintett dolgozók jogos igénye.

– Kérjük a kormányt, a Munka Törvénykönyvének legközelebbi felülvizsgálatakor, mérlegelje az Mt. 122-es paragrafus módosításának lehetőségét. Ezzel a 20 perces általános munkaidőcsökkentés megvalósulhatna hazánkban, amelynek eredményeként növekedhetne a foglalkoztatottság szintje is. Tekintettel arra, hogy a gyengébbik „nemet-mondók” képviseletében lépnek fel a szakszervezetek a munkáltatók és a munkavállalók párbeszédében, kérjük a Miniszterelnök Úr támogatását.

Támogatást kér a kormányfő

Gyurcsány Ferenc a feltett kérdésekre – viszonylag – röviden válaszolt. Ő személyesen és a kormány sem támogatja a munkaidő csökkentését, ami vagy több munkabér kifizetésével, vagy a létszám növekedésével járna. Inkább a postások bérét szeretnék emelni. De ennek lehetőségét a postásoknak a nagyobb értéktelentő munkájával lehet megteremteni. A szakszervezetek sokat tehetnek azért, hogy méltányos megállapodást kössenek

hogy nem volt szerencsés a helyszín megválasztása, első sorban nehéz megközelíthetősége miatt. És ismerve a hazai viszonyokat, a Siemens gépcsoda kapacitását nem lehet gazdaságosan kihasználni.

– A magyar postatörvény is modernizálásra szorul. De szükségesnek látom a tarifa-politika kiigazítását is. Nem igazán szerencsés, hogy amíg egy küldemény feladási díja határainkon túl 50 eurócent, ami durván 125 forintnak felel meg, addig itthon ez az összeg 50 forint. Így aztán sok lehetőségünk nincs, hogy a technikai, szervezeti fejlesztést, modernizálást az árbevételből finanszírozzuk. De a lényeg, ahogy ismerem dolgozó társaimat, ezek a postán dolgozó em-

berek nem félnek az újtól, bátran és büszkén néznek a jövő elé.

Halk a gyengébbek szava

– Tisztelt Miniszterelnök Úr! – kezdte dr. Horváth István, a szombathelyi TSZB titkára. – a kormány választási és az MSZOSZ jelenlegi programjában is szerepel az általános munkaidő csökkentése a heti negyvenről 38 órára. Az ország jelenlegi gazdasági helyzetét tudomásul véve kényszerűen elfogadta a postások közössége és szakszervezete,



POSTÁSOKKAL POSTÁSOKÉRT, FELELŐSEN



a munkáltatóval, mennyit lehet fordítani a fejlesztésre, mennyit a bérekre. A kormány nem vár tulajdonosként oszlatékot a postától, de nem is akar az igazságosztó szerepébe bújni. Alapelv viszont, hogy a posta nyereségét nem szabad az állam működési hiányosságaira fordítani. (Ez utóbbi mondat találkozott a kongresszus legnagyobb egyetértésével.)

Évszázadok óta a magyarok alapkulturájához tartozik, hogy nem érzi magáénak a kialakult hatalmi-intézményi struktúrát, ezért adót sem fizet szívesen. Ezt a hagyományt megváltoztatni nehéz, és veszélyes törekvése egy politikának, egy kormánynak. A szürke és fekete gazdaság elleni harc a kormány megalkuvást nem tűrő programja.

A kormányfő felkérte az illetékes minisztereket – s ez exkluzív bejelentés volt –, hogy dolgozzanak ki szabály-tervezetet

az adózást, a közterheket nem vállaló emberek, cégek ellenőrzésére, büntetésére, elsősorban az építőiparban és más „ügyeskedő” szolgáltatóknál. A postások közösségének támogatását kérte a miniszterelnök, személyesen is támogassák a kormánynak ilyen irányú, nem minden körben népszerű erőfeszítéseit. – Mert adóznunk is kell munkánk, jövedelmünk után ahhoz, hogy megszerezzük emberi jogainkat a közügyek gyakorlásához, az egyébként jogos igényeink teljesítésének megköveteléséhez. A Postánál kialakult feszültségek oldásában szívesen részt vesznek, köszönöm, hogy meghallgattak – fejezte be a kormányfő.

(A Rendkívüli Kongresszusról
Máray István tudósított,
fotó: Kiss László, Máray István.
Grafika: Dékány Ágoston.)

Márai Sándor

A feladatról és a pillanatról

Vigyázz arra, hogy ne mulasd el a pillanatot, amely csak a te pillanatot, műved kivételének végzetserőn kijelölt időszak. Kényelem, szöszmötölés, gyávaság, lustaság néha késleltetik feladatod kivitelét, noha szíved mélyén tudod jól, hogy az idő telítve van azzal, amit



rajtad keresztül el akar mondani, s egy pillanatot sem mulaszthatsz, mert elmondja más helyted, s nem úgy mondja el, ahogyan te jónak és igaznak hiszed. Tudományban, művészetben, irodalomban, közéletben vannak ilyen sürgető pillanatok, mikor egy igazság megérett és ki kell mondani. S ha úgy érzed, végzetesen éppen téged jelölt ki e feladatra a sors, ne késlekedj, mint a rossz színész, aki elmulasztja a jelenet végzavát.

Nemcsak műved van, az idő is van. S az időn belül meg van a te pillanotod, melyet nem szabad elmulasztani.

LÉPJ BE! EGYÜTT KÖNNYEBBI!

POSTÁS SZAKSZERVEZET

.....
alapszervezet bélyegzője

NYILATKOZAT

Alulírott(név)(lakcím)

.....(anyja neve), mint a Postás Szakszervezet

tagja, megbízom a munkáltatómat, a(cég), hogy

munkaviszonyom alapján, részemre általa fizetendő mindenkor havi fizetésemből szakszervezetem illetékes testülete (kongresszusa) által meghatározott és munkáltatómmal rendszeresen közölt szakszervezeti tagdíjam összegét a számfeltekör elkülönítse, és azt az említett szakszervezet részére átutalja.

2004

Ez a megbízás visszavonásáig érvényes!

aláírás

60 éves a Postás Szakszervezet

I. A Magyar Postások Országos Szabad Szakszervezete

1945 januárjában, ahogy a front (idős postások a mai napig így emlegetik a Budapesten folyó harcokat) haladt előre, ahogy egyre messzibbnek tűntek a „Sztálin gyertyák” fényei, távolinak hallatszott a fegyverek ropogása, úgy merészkedtek elő búvóhelyeikről az ország fővárosában életben maradt emberek. A kötelességtudó postások a külső és belső kerületekből – tömegközlekedés nem lévén, gyalogosan – több órás utakat megtéve igyekeztek felvenni a munkájukat a hozzájuk legközelebb lévő postahivatalban vagy a háború alatt pesti postaközponttá vált Dob utcai épületben.

Héthelyi László *A Magyar Postások Országos Szabad Szakszervezeté-nek* 1947-es Közgyűlési jelentésében így írt erről az időszakról: „1945. január havában még tombolt a harc Budapesten, de nébány szaktársunk már a háború utáni újjáépítés tervével foglalkozott. Január 16-án Pest felszabadult. (E cikk írójának megjegyzése: A történelemkönyvekben január 18.) Két nap múlva Pápai László és Dedics Imre szaktársak felvették az érintkezést a Szakszervezeti Tanáccsal, melynek főtákarára, Kossa István, megbízást adott részükre, hogy a Postások Országos Szabad Szakszervezetét és az üzemi bizottságokat megszervezzék.

A Magyar Postások Országos Szabad Szakszervezete tehát a Szakszervezeti Tanács szervezetén belül megalakult. Első tennivalója a postai alkalmazotknak a szakszervezetbe való beszerzése, a szakszervezeti gondolat propagálása, ismertetése s az üzemi bizottságok felállítása volt. A szakszervezet a posta vezetőségével is azonnal felveszi a kapcsolatot és közös elsőrendű célul a postahivatalok épületeiből a romok eltakarítását és a postai szolgálat újrafelvetelét tűzte ki.”

Itt álljunk meg egy pillanatra és nézzük meg Pázmány Ödön a *Szocialista Posta* 1955. évi február 5.-i számában hogyan emlékezik a 10 évvel korábbi eseményekre:

„1945. január 18. Még ballatszlik a fegyverropogás és a gránátok becsapódása ... A Benczúr utca 27. számú ház (a volt Postás Szövetség háza) udvarán az óvóhelyről kimerészkedett férfiak beszélgetnek. Vendég érkezik ... is-

merős arc, lelkes szemek. Dedics Imre a látogató, aki hírül hozza, hogy a Dob utcai postaépület már szabad. Ugyanakkor közli, hogy a Benczúr utca 27. szám alatti épületet a szervező Postás Szakszervezet részére a Magyar Kommunista Párt megbízásából igénybe veszi, (...)

1945. január 21. A Dob utcai postaépületen egyetlen ép ablak sincs. Sok a romos szoba. Az óvóhely zsúfolt, sok postás menekült húzódott meg itt. E zsúfoltság ellenére is néma csend mindenfelé. (...) A már felszabadult városrészek különböző területeiről – hívás nélkül, kizárólag a kötelességteljesítés érzésétől hajtván – verődünk össze. Már olvastuk a falragaszokon Budapest katonai parancsnokának 1. számú parancsát, amely akként rendelkezett, hogy minden hatóság, hivatal folytassa kötelessége teljesítését. Ennek alapján – öntevékenyen – azonnal megszerveztük a postavezérigazgatóság munkabizottságát és felállítottuk ennek szervezési osztályát.

1945. január 22. A munkabizottság és a szervezési osztály az épület második emeletén egyetlen – úgy ahogy rendbe hozott – szobában kezdi meg működését. Egyetlen járművünk

vagy egyéb összeköttetésünk sincs. Ezért a postai szervekkel való kapcsolat fenntartására gyalogjáratozatokat rendeztünk be.

1945. január 23. A munkabizottság kiadja 1. számú határozatát, amelyben közli megalakulását és hangsúlyozza, hogy csupán a szervezési munkálatok átmeneti irányítására vállalkozott, s nem kívánja érinteni a postai szervek rendes hatáskörét. (...)

1945. február 8. A Budapesti Nemzeti Bizottság a magyar posta újjászervezésével Pápai Lászlót bízta meg. Ennek alapján a munkabizottság megszűnik és megalakul a postavezérigazgatóság. Illetékessége azonban csak Nagy-Budapest felszabadult területeire terjed ki. (...)

1945. február 14. Megkezdődik a „Magyar Postások Szabad Szakszervezeté-nek” széleskörű szervezése. A postavezérigazgatóság ezzel kapcsolatban a következő rendeletet adta ki: „Értesítem, hogy a magyar posta sze-





mélyzetének érdekképviseleti szerveként a jövőben – a Kari Egyesületek Szövetsége helyett – a „Magyar Postások Szabad Szakszervezete” fog működni. Tájékoztatóként közlöm, hogy a szakszervezet nem politikai párt s így a szakszervezetbe belépők tagságukkal nem politikai állásfoglalásukat rögzítik, hanem mint az érdekképviselet részesei, az összesség javát szolgálják. A szakszervezetbe minden postai alkalmazott, rangra (állásra) való tekintet nélkül beléphet. A „Magyar Postások Szabad Szakszervezete” létesítésének irányítói szervezőket bíznak meg, akik az egyes postaszerveknél megjelennek, hogy a postaszemélyzetet megfelelően tájékoztassák. Felhívom, tegye lehetővé, hogy a szervező munkával megbízottakat a személyzet arra alkalmas helyiségben meghallgathassa és egyébként is minden szükséges adattal álljon a szervezők rendelkezésére.”

Pázmány Ödönnek „A felszabadulás utáni napok naplótöredékei ...” szakszervezetre vonatkozó részei ezzel a dátummal befejeződnek. Naplótöredékeit 1945. június 1.-jével a Posta Rendeletek Tárának újbóli megjelenésével zárja. Nem tudom, olvasóimnak feltűnt-e az a szakszervezeti elnevezés eltérés, ami Héthelyi László és Pázmány Ödön leírása között van. Az 1945-ben, az 1947-ben és az 1948-ban megjelent kiadványokban egyaránt: Magyar Postások Országos Szabad Szakszervezete név található. Pázmány Ödön visszaemlékező cikke 1955-ben jelent meg Naplótöredék címmel, ezért az ő esetében elnevezhető és megengedhető az elnevezésnek – feltehetően – a köznyelvben fennmaradt változata.

**A február hó 21-én megtartott üze-
mi bizottsági ülésen már a budapesti
igazgatóságok, több központi hivatal,
minden budapesti nagy postahivatal
és távbeszélőközpont üzemi bizottsága
képviseltette magát, sőt a február 13-
án felszabadult budai postások képvise-
lője is megjelent.**

*Az ülés a VI. Benczúr utca 27. szám
alatti postás székházban folyt le és ez
az épület azóta is a szakszervezet székhá-
za. Ezen ülésen történt meg szak-
szervezetünk formai felállítása, de ve-
zetősége az országos közgyűlésig ideig-
lenes. Az ülésen az ideiglenes elnökség
tagjaiul a következő szaktársakat vá-
lasztották meg.”*

Elnök: Pamlényi Pál
Alelnök: Bercsényi József,
Főtitkár: Gyöngyösi Márton, a
Szakszervezeti Tanács kiküldöttje
Titkárok: Babják Jenő, Básta Rezső,
Dedics Imre és Szabó József.
**Pápai László szaktárs ekkor a Buda-
pesti Nemzeti Bizottság megbízása
alapján a posta ideiglenes vezetését
látja el és újjászervezését irányítja.**

„Májusban – mivel a munka erősen szaporodott – szükséges volt a vezetőség újabb személyekkel való kibővítése. Így a vezetőség Héthelyi László, Tóth Sándor, Bán Dezső és dr. Katona Ágostonné szaktársakat hívatta be a közös munka elvégzésére, s mivel Gyöngyösi Márton a Szakszervezeti Tanács visszahívta, a **főtitkári** teendőket **Básta Rezső** vette át.

A központi vezetőség felállítása július 8-án, később pedig szeptember 5-én újabb bővítéssel, illetve behívással történt. A központi vezetőség és a 15 vezetőségi illetve a 6 felügyelőbizottsági tag név szerinti felsorolásától helyhiány miatt itt most eltekintek, erre majd a megemlékező évfordulós kiadványban lesz lehetőség. Elnöknek ekkor **Szentpéteri Józsefet** választották meg, a főtitkár **Héthelyi László** lett.

Visszatérve a szervezési és tervezési munkákra, ezek 1945. augusztus hó közepéig befejeződtek. A szakszervezeti szervek – helyi szervek – központi irányítása céljából **1945. augusztus 17-18-19-én országos értekezletet** hívott egybe a vezetőség. Az értekezlet egyhangúlag kimondta a központosítást. Az országos értekezlet után teljes erővel megindult a vidéki szervezkedés, a helyi csoportok felállítása.

Ezt a szervezési munkát volt hivatva elősegíteni az 1945 szeptemberétől megjelenő *Postás Közlöny*, a Magyar Postások Országos Szabad Szakszervezetének Hivatalos Lapja, melynek felelős szerkesztője és kiadója Szentpéteri József elnök volt. A szerkesztői munkával Szabó Józsefet bízták meg. A szlogenek mellett, mint

Szaktárs!

**A szakszervezet védi a jogaid,
a munkásegység biztosítja a jövőd!**

Szavazz az egységlistára!

vagy:

Csak a szakszervezeti életben résztvevő

Öntudatos postás méltó az elismerésre!

az utókor számára is érdekes és tanulmányos cikkeket közölt a közlöny. Bizonyosságul – a múlt szellemiségének megértéséért – érdemes felidézni a megmaradt számokból néhány cikket:

Nézzük mindjárt az első számot, melyben – többek között – a szakszervezetről olvashatunk. Básta Rudolf vezércikkében ekképp magyarázza e szó értelmét: „*E szónak értelmével a postás szaktársak jelentős hányada nincs tisztában, ezért legyen szabad távirati stílusban rávilágítani a szakszervezet lényegére, szükségességére, rendeltetésére az elmúlt időben, ma, és a jövőben.*

A múlt század hatvanas éveiben alakulnak meg az első szakszervezetek Angliában, Németországban, azzal a céllal, hogy a kölcsönös segítség, támogatás, összefogás a magasabb munkabéért, alacsonyabb munkaidő, általában kedvezőbb munkafeltételeket biztosítson tagjainak a munkáltatókkal szemben. A tagdíjárulékokból anyagi támogatásban részesítsék a munkanélküli, beteg vagy rokkant szaktársakat, azonkívül vándor és temetkezési segílyeket juttassanak. (...) Ma a besorozás szerinti kezdeti fejletlen adottságok és körülmények között a szakszervezetek feladatai, közvetlen célkitűzései, harcmodora, nem lehetnek teljesen azonosak a tegnapéval. (...) ma az osztályharc megnyilvánulási módja és formája az eredeti célkitűzések szem előtt tartása mellett a következő:

1. *az újjáépítés, a rohammunka, az áldozatvállalás és koplalás, az egész nemzet és magunk minél rövidebb ideig tartó kínlódsága, és minél előbbi fel-emelkedése, újjászületése érdekében.*

2. *Annak a bitang, szellemében osztálycélú, következményeiben oly katasztrofális politikának, s főleg itthonmaradt, meglapult s most éledezni*

kezdő próbákjeinek legkérlelhetlenebb üldözése, kiirtása.

3. *A legkíméletlenebb harc a nyomorúság vámszedői (...) ellen.*

4. *Tanulni és tanulni. A szakszervezet minél szélesebb rétegében kell felébrésztetni az érdeklődést a társadalomtudományi, politikai, gazdasági, valamint a szakismeretek (nálunk természetesen a postai) elsajátítása és fejlesztése érdekében. (...)*

Az elv megvolt, s az utókor számára már „csak” az a kérdés maradt: hogyan is valósult meg, illetve változott ez az elv az 1945 óta eltelt 60 év alatt a postás szakszervezeten belül?

Számunkra – különösen azok számára, akik nem éltek még ekkor – a lap hírek rovata ad felvilágosítást az akkori eseményekről. Ma szinte hihetetlennek tűnik, hogy alig fél évvel a háború befejezése után 1945. szeptember 23-án a Postás Sport Egyesület már országos sportnapot rendezett: *„A lelkes munka és előkészítés egyik legfőbb sikere volt, hogy nemzetközi sportkapcsolatait felvette a szomszédos osztrák postássággal. A szakszervezet székházában való elhelyezésükről a Sport Egyesület vezetősége és a Szakszervezet gondoskodott. (...) A postás-pálya ünnepélyes díszben, fellobogózva várta az ünnepély kezdetét. (...) A délutáni sportesemények középpontjában az osztrák-magyar futballmérkőzés állott.”* Szili Józseftől – a labdarúgó csapat egyik volt tagjától tudom, hogy a visszavágóra Bécsben került sor.

Az első szám hírei között olvashatunk még a szakszervezet központi kultúrcsoport munkájáról a szakszer-

vezetkez tartozó mérnök-jogász szakcsoport ismerkedési matinéjáról, a könyvtár nyitvatartásáról, és a komáromi helyicsoport tevékenységéről. Néhány cikk még az októberi számból: *„A kritika szemüvegén át ...”* címmel dr. Pázmány Ödön postaigazgató számtalan apró hibára hívja fel olvasói figyelmét, mint például: *Sokat ballunk arról suttogni, hogy egyes tárcáknál nagyobb összegű pótlékokat rendszerezésítették, amelyek itt-ott a havi fizetés 70%-át is elérik ... Ezt az egyenlőtlen elbánást igazságtalannak tartjuk, de hát nem szólhatunk semmit, mert mi postások is kapunk ilyen különleges pótlékokat: az úgynevezett újjáépítési pótlék formájában ...* Egy másik sokakat érintő kérdésről eképp nyilatkozott a posta neves szakembere: *A postamesteri személyzet államosítását már biztosra veszi a postásság. Pedig még nehez és göröngyös ennek az útja ... A legnehezebb probléma a nyugellátás biztosítása. De hát – kérdem – nem a legnehezebb kérdések megoldása a leg-sürgősebb? ...* És még egy érdekes cikk, mely az újjáépítésről szól: *Ha majdan a történészek megírják a magyar posta történetét és abban megemlékeznek a posta személyzetének hazánk újjáépítésében tanúsított hatalmas erőfeszítéséről, hiszem, hogy külön fejezetben fogják méltatni azt az öntevékenységből fakadó nagyérdékű munkateljesítést, amellyel a postai munkaversenyben Kefrik Lajos postafelügyelő, a gyöngyösi postahivatal főnöke az egyéni verseny első díját, a gyöngyösi posta személyzete pedig a hivatalok közötti verseny második díját elnyerte. (Kefrik*



Lajos felügy., hivatalvezető a 15.000 P jutalmat a helyi szakszervezeti csoportnak ajándékozta – a személyzet szociális céljára).

A postás szakszervezet szervezési munkálatai 1945. novemberben fejeződtek be. Az alakuló közgyűlésre 1946. január 13-án került sor. *(E cikk írójának megjegyzése: ha hinni lehet a korabeli – 1947 és 1948-ban kiadott közgyűlési jegyzőkönyvekben található dátumoknak, akkor külön volt alakuló közgyűlése és küldöttgyűlése a postás szakszervezetnek)* Az első küldöttközgyűlésre 1946. január 18-án került sor a Benczúr utca 27-ben.

Az akkori eseményekre a *Posta* című szaklap 1985. évi különszámában Galambos Sándor így emlékezik vissza: *1946 januárjában a Kaposvár 1. postahivatal tagsága megválasztott egyik küldöttjének a Postások Szakszervezete első szakszervezeti küldöttközgyűlésére. A másik küldött Kelemen József postaaltiszt, az üzemi bizottság elnöke lett. Abban az időben utazni nem volt könnyű feladat. A személyvonatok még ritkán közlekedtek, ezért mi ketten az egyik mozgópostakocsiba szálltunk fel, amely tehervonathoz csatlakoztatva közlekedett és indultunk Budapestre. Élelmet több napra valót vittünk magunkkal. Utunk odafelé egy napot vett igénybe, mert 16-án éjjel indultunk el Kaposvárról és 17-én késő este érkeztünk Budapestre. (...) Másnap, január 18-án megkezdődött a két napos közgyűlés. Ellátásunkat a szakszervezeti központ biztosította. Ez az alábbi menüből állt: reggel bableves, délben bableves, és este is bableves. (...) A második napon (...) szünet közben elterjedt annak a híre, hogy ma ünnepi ebédet fogunk kapni. Mindenki nagy várakozással figyelt az ebédre hívó jelzésre. Első fogásként finom rántott levest kaptunk – bableves helyett – második fogásnak pedig krumplis tésztát. Mindenki örült és el*





volt ragadtatva attól, hogy ilyen finom ebédet ehetett. Igen, ilyenek voltunk akkor. Mindennek tudtunk örülni, ami egy jobb élet lehetőségét csillogtatta meg előttünk. (...) Szegények voltunk, koplaltunk, fáztunk, de óriási akaraterő és készség élt bennünk az iránt, hogy többet tegyünk, alkossunk és a romokban heverő országot minél hamarabb talpra állítsuk.

Ezen a közgyűlésen választották meg az új központi vezetőséget (a vezetőség teljes névsorára a korábban már leírtak értelmében most sem térek ki). **Gyurkovics Károly** személyében új elnököt választottak, **főtítkár** továbbra is **Básta Rezső** maradt.

A hajdani *Postások évkönyve* és a *Postás Szaknaptár* helyett, 1948-ban megjelent a *Postás útmutató* első évfolyama (több nem is volt). E kiadvány IX. fejezetének alcíme: A postás szakszervezet. Egyesületek és szociális intézmények. Érdemes elidőzni egy kicsit az ebben és az 1948. évi Postás Szakszervezeti Közgyűlési jelentésben olvashatókról:

Mai szemmel érdekesnek hat az akkori elnevezés (*Magyar Postások Országos Szabad Szakszervezete*), a székhely (Budapest, *Benczúr utca 27.*), a szakszervezethez tartozó (*A postások Országos Szabad Szakszervezetének „Postások Erkel Ferenc zeneiskolája”*), és az a tény, hogy a korábbi egyesületek közül azok, melyek 1945 előtt nem tartoztak a *Postás Kari Egyesületek Szövetségé*-hez, 1947-1948-ig még önálló életet élhettek. A *Postások Országos Gazdasági Egyesülete* (P.O.G.E.) önkormányzatát már 1947-ben felfüggesztették, a Magyar Postaaltisztek Országos Egyesületéről – melynek székhelye az akkori Szent Domonkos utca 13., majd a Cházár András utca, a későbbi székház épülete – még így ír az *Útmutató*: Az egyesület a Magyar Postások Országos Szabad Szakszervezetével a

legtökéletesebb egyetértésben működik. *A Magyar Postamesterek és Postamesteri alkalmazottak Országos Önszegélyző és Nyugdíjgyesületéről* pedig a következőket olvashatjuk: A postamesteri személyzet legnagyobb részének a 8.500/1947. Korm. számú rendelettel történt államosítása következtében, a változott viszonyoknak megfelelően árverezés alatt. *A Magyar Posta Állami Személyzetének Segélyző és Nyugdíjpótoló Egyesület* működése 1948-ban szünetelt. A postás szakszervezettől függetlenül még létezett *A Magyar Posta Személyzetének Ligetvárosi Egyesülete* (az érdi postás telep) és önállóan működött a *Postás Sport Egyesület*.

Számunkra sokkal érdekesebb az 1948. évi közgyűlési jelentésben foglaltak megismerése: 1947. augusztus 18-19-én tartotta Szakszervezetünk második rendes közgyűlését. A közgyűlés előkészítése és lefolyása világosan megmutatta, hogy kik azok, akik a dolgozók igazi érdekeiért harcolnak és kik



azok, akik csak az egyéni érvényesülést és saját érdekeiket akarják a munkásmozgalmában való részvételükkel biztosítani. Gyurkovics és jobboldali társai egyetlen javaslattal sem járultak hozzá a közgyűlés előkészítéséhez, szerepük csak a közgyűlésen benyújtott, jól átgondolt és a dolgozók érdekeit szolgáló indítványok elleni gáncsoskodásban merült ki.

Ezek olvasása után nem tartjuk véletlennek, hogy 1947-ben új elnök került a szakszervezet élére, **Mészöly Géza** személyében, főtítkár továbbra is **Básta Rezső** maradt.

Érdekesek azok a mondatok, amelyek 1948-ban íródtak, s amelyekről a

kor mai kutatói annyi mindent feltártak már: *A szociáldemokrata jobboldal* (E cikk írójának megjegyzése: Postások közül is voltak e pártnak tagjai, és önálló szaklappal, a Szociáldemokrata Postással rendelkeztek) *az egyre sürűbb vereségek és leleplezések után, most már nyílt támadásba ment át. A szakszervezeti és pártnapokon nyíltan uszítottak a Kommunista Párt és a Szovjetunió ellen. A Szociáldemokrata Postás sorozatos támadásokat intézett a jobboldallal szembenálló szakszervezeti vezetők elgáncsolására. A szakszervezet építő munkája akadozott és a jobboldaliakkal való leszámolás most már elkerülhetetlenné vált. A Szociáldemokrata Párt fővárosi végrehajtó bizottsága tette meg az első – történelmi jelentőségű – lépést a pártjukon belül meghúzódó jobboldal megsemmisítésére. Szakszervezetünk kezdeményező lépésére január hó 16-án székházunkban gyűltek össze először a szakszervezet és a két munkáspárt pos-*

tás pártszervezetének vezetői, hogy együttesen tárgyalják meg a szoros szervezeti együttműködés feltételeit, és a soraik közé befurakodott osztályarúlok elleni harc megindítását. (...) A Szociáldemokrata Párt XXXVI. Kongresszusa, mely a baloldal teljes győzelmével fejeződött be, kimondotta a két marxista munkáspárt szervezeti egyesülését. A két munkáspárt egyesülésével lehetőség nyílt a nemzeti függetlenségi front új szervezeti alapokon való megerősödésére is. (...)

A fordulat éve utáni eseményeket a következő számunkban a korabeli postás sajtóból idézzük majd fel.

Rákóczi Margit

Milyen postát akartak?

Minden postai dolgozóban él valamilyen kép a Magyar Postáról, s tapasztalatait egybetéti azzal a képpel, amelyet akkor alkotott amikor belépett a postához. Talán nem tévedünk, ha azt hisszük, hogy azok a kollegák, akik tagjai a szakszervezetnek, fokozott felelősséget éreznek a posta arculata és jövője iránt. Így van ez napjainkban, és a múltidéző kiadványok tanúsága szerint így volt ez régebben is.

Nézzük meg, az egykori szakszervezeti kongresszusok milyen postát akartak!

A Magyar Postánál a szakszervezet jóval fiatalabb intézmény, mint más foglalkozási ágaknál. Az első világháborút követő forradalmi hullám létrehozta ugyan a postások szakszervezetét – az első kísérletek már 1916-ban megtörténtek erre –, de ne feledjük, hogy ekkor a szervekedési hullám a csendőroket és a katonatisztek is a frissen létrehozott tiszavirág életű szakszervezetekbe sodorta. Utána nem volt lehetőség az állam szempontjából létfonosságú területeken dolgozók szervezkedésére, a tilalmat rögzítették is, gondoljunk a Bethlen-Peyer paktumra, amely a postánál – a vasúthoz hasonlóan – nem engedélyezett szakszervezetet. Váltak azonban az idők!

1945. február 21-én a Dunántúlon még dörögtek a fegyverek, de a romos Budapesten majd három évtized után megalakult a postás szakszervezet. Síkra szálltak a szociális alapon nyugvó fizetési rendszer kialakításáért – nagy szó volt ez a régi postát annyira jellemző feltétlen rangtisztelet sokéves uralma után. Mellesleg nagy optimizmust és jövőbe vetett hitet mutatott ezzel foglalkozni akkor, amikor a levél- és csomagküldés nem létezett, és a postások – akiknek egyenruháját nem mindig tudták megkülönböztetni a fegyveres testületek mundérjától – pl. Budapesten, zárt alakula-

tokban, az őket mindig jellemző fegyvellemmel meneteltek Keletre a hadifogolytáborokba.

Augusztus 17-19 között már megtartották az első szakszervezeti értekezletet, amelyet 1946. január 18-án – éppen egy éve volt, hogy a

már nem volt téma, megszületett már – az akkor még „jó” – forint, csak azon volt vita, hogy ki mennyit kapjon belőle. Meg kell mondani, hogy sokan privilegizáltak, kiváltságosnak tekintették a régi állami alkalmazottakat, pl. a postásokat is, s ez az előítélet gyakran hátrányos helyzetbe hozta a postásokat a nagyüzemi munkások javára. Ez ellen küzdött a megalakuló szakmai érdekvédelem, különösen a szakcsoportok felállításával. Megjelennek a „nagy” politika éppen aktuális kérdései a szakszervezeti munkában, a mindennapokban. Pl. a miskolciak utalnak a Felvidékről minden nélkül

rendszerben sok olyan tevékenységgel foglalkoznak a szakszervezetek, amellyel azelőtt nem. Lenin gyakran idézett szavai szerint a szakszervezetek a kommunizmus iskolái, ezért a propaganda előtérbe kerül, méghozzá gyakran az elemi érdekvédelem rovására. Szemináriumok indulnak, de más oktatási formák is vannak, külön foglalkoznak az ifjúság és a nők sajátos ügyeivel, fellendül a szakszervezeti sportélet. Szovjet mintára meghonosítják a munkaversenyt, és a szakszervezetre bízzák a kezdeményezés ápolását, amelyet az a rendszerváltásig meg is tesz.



főváros pesti oldalán megszüntek a harcok – az első küldött közgyűlés követett. A felvetett problémák tükrözik az ország akkori helyzetét, mindenekelett a fizetéseket teljesen elértéktelenítő és a bérből-fizetésből élőköt nyomorba taszító inflációt. Az 1947. augusztus 18-19-i második küldött közgyűlésen ez

áttelepített dolgozóik nehézségeire. Még a „fordulat évében”, 1948-ban is várnak vissza hadifogoly postásokat, az ekkor induló Postás Dolgozó – amely a Szabad Postás és a Szociáldemokrata Postás egyesülésével jött létre, szakmai szinten valósítva meg az ekkor lezajlott pártfúziót – is említi eseteket. A kialakuló új

Tükrözi az új feladatokat az 1952. március 23-án összeült negyedik küldöttközgyűlés, amelynek hangulata nem mentes a Rákosi Mátyás 60. születésnapját köszöntő országos kampánytól. Javasolják a munkaverseny támogatását, néha táviratot kapnak a kiemelkedő eredményekről. Megjelenik az újítómozga-

lom, változatos formáit a szakszervezet fogja össze.

Hozzászólásokból, félmondatokból következtetni lehet a mindennapok nehézségeire, pl. a fűtési nehézségekre. Hja, ez volt az a keserves időszak amelyről azt a rigmust suttogták – hangosan nem merték – az emberek egymás fülébe: „Megnyertük a szén-csatát, bezárjuk az iskolát”. Többhónapos szénzünetek okoztak örömet a gyerekeknek, de a kisebb postahivatalokban sem várta kellemes hőmérséklet az ügyfeleket.

Hibái ellenére ez az időszak a hatalmas fejlődés kora a postánál; 1937-től 1956-ig megkétszereződik (20.000-ról 40.000-re) a postánál dolgozók létszáma, s az emberek zöme belép a szakszervezetbe. A forradalom érinti a szakszervezetet is, néhol új emberek tűnnek fel, új követeléseket fogalmaznak meg – sajnos a bukás után őket már nem találjuk. Viszont 1956 után az eddiginél többet foglalkoznak a dolgozók valós problémáival, az életszínvonallal, komolyabban veszik az üzemi demokráciát.

1960. november 26-án a VI. kongresszus már a munkaidő-csökkenést tűzi napirendre. Foglalkoznak a tömegsporttal, talán az 1956-ban megszűnt MHK (Munkára Harcra Kész) mozgalom kétségtelen előnyeinek továbbvitele érdekében. 1963. március első napjaiban ül össze a VII. kongresszus. Ez már az amnesztia, a liberalizálódás kora. Jut már a postai berendezések fejlesztésére, egyszerűsítik a postakezelési szabályokat. Szó van a dokumentumokban a túlszűfolt-ságról, amelynek enyhítésére új postaházakat építenek. A következő évben megszületett a postáról szóló 1964. évi II. törvény. Az évtized derekán új utakat keresnek a szocialista rendszer elsősorban gazdasági téren megjelenő egyre nyilvánvalóbb hibáinak kijavítására. 1967. július 29-30-án a VIII. kongresszus postai viszonylatban is bevezeti az „új gazdaságirányítási

rendszernek” nevezett konstrukciót – új gazdasági mechanizmusnak is titulálták ezt a megifjító csodaszert –, amelytől a bajok orvoslását remélték. Tárgyaltak a munka szervezethez emeléséről, végül a hírközlés egységes irányítási rendszerének megtartása mellett döntöttek. Szembeszálltak a középfokú postai szervek felvetett önállóságával. Kikristályosodik az álláspont, amely szerint a hírközlés részben, a levél- és csomagtovábbítás állami feladat, melyet a Magyar Posta lát el. Sokat foglalkoznak a felelősség és kisajátítási jog eddig nem eléggé taglalt kérdéseivel. Javaslatok születnek a postai sorbaállás leküzdésére. Az üzletek elől már eltűntek a sorok, de a postai ablakok előtt egyre hosszabbodtak.

Az üzemi demokrácia szélesedésével a 70-es évektől a szakszervezet jogköre megnő, részt vesz a tervezésben, de az üzemi- és munkaszervezésben is. Nő a létszám: 1975-ben 60.000, 1980-ban 65.000 szervezett postai dolgozót jelentenek. Jellegzetes pártállami vonás, hogy sokat foglalkoznak – főleg beszélnek – a munkafegyelméről, a társadalmi tulajdon védelméről, tehát inkább munkáltatói feladatokról, a szorosán vett érdekvédelem helyett. Utóbbin sokat lendít az 1976-tól bevezetett szakszervezeti ingyenes jogsegélyszolgálat. Egyre erősebb az igény arra, hogy a szakszervezet valóban a tagoké legyen, az ő érdekeiket védje. Talán ennek - esetleg a lengyel Szolidaritás fenyegető példájának – köszönhető a későbbi kongresszusok, szakszervezeti tanácskozások némileg változó hangvétele. A XI. kongresszus 1980. október 25-26-án javaslatot tesz a minőségi színvonal emelésére. Ez bizony ráfért a magyar postai intézményekre és a szakszervezeti munkára egyaránt!

Később már új szelek fújtak. 10 év múlva a rendszer-váltás más feladatokat szabott az országnak és benne a nagy múltú Magyar Postának...

Róbert Péter

Hírek

15 milliárd forint a logisztikai hálózat bővítésére

A Magyar Posta a közelmúltban csaknem 15 milliárd forintot fordított logisztika hálózatának bővítésére. Ennek részeként éppen egy éve megépítette új logisztikai centrumát Budaörsön. A 9,5 milliárd forintból megvalósult projekt a tervek szerint tizenkét év múlva térül meg. A beruházásra azért volt szükség, mert – mint *Horváth Sándor*, a posta logisztikai üzletágának vezetője fogalmazott – az állami társaság csak megfelelő gazdasági és technológiai feltételek mellett tud versenyképes szolgáltatásokat nyújtani.

A logisztikai központnak az volt az alapcélkitűzése, hogy a lehetetlen körülmények között végzett levélfeldolgozási tevékenységet normális európai feldolgozási helyre vigyék át és próbálják a szállítást úgy centralizálni és optimalizálni, hogy abból egyfajta minőségi fejlődés és költségmegtakarítás legyen kihozható. A követelmény teljesült: sikeresen lefutott a karácsonyi csúcsgazdálkodás. A célkitűzés, hogy a küldeményeknek több mint a 80 százalékát géppel lehessen feldolgozni, viszont csak részben teljesült. Jelenleg ez az érték 55–60 százalék között mozog. Sajnos a küldemények jelentős része nem alkalmas gépi feldolgozásra. Rossz irányítószámot ír a feladó a küldeményre, vagy a címlapra egyéb információkat is ír, ami megzavarja a címfelismerő rendszert. A nem kézbesíthető küldeményeket egy darabig őrizi a posta, majd meghatározott, szabályozott rend szerint megsemmisítik azokat. Az a berendezés, ami most Budaörsön üzemel, a Siemens utolsó fejlesztése. A kimenő teljesítménynél minőségben és teljesítményarányokban sem közelítette meg még a nyugat-európai szintet. Egyelőre a fölfutási fázisban tartanak.

Ma a postatörvény előírja, hogy az elsőbbségi küldeményeknek a 85 százalékát a feladást követő napon, a nem elsőbbségi küldeményeknek szintén a 85 százalékát a feladást követő három napon belül kézbesítsék. Ezt nagyjából tudja is teljesíteni a Magyar Posta. Ennél a nyugati posták jobbak egy nagyságrenddel.

A Magyar Posta Rt. 2005-re azt tűzte ki célul, hogy a 85 százalékos értéket, tehát a másnap kézbesítendő elsőbbségi küldemények arányát 85 százalékról 90 százalékra emeli és a nem elsőbbségi küldeményeknél a három napon belül kézbesítendő küldemények mennyiségét pedig jellemzően 95 százalék fölé szeretné tornáztatni.

A második legnagyobb foglalkoztató

A Magyar Posta Rt. 39 ezer embernek ad munkát, ezzel Magyarország második legnagyobb foglalkoztatója. A társaság a 2002-es több mint hétmilliárd forintos üzemi veszteség után 2003-ban már pozitív eredményt ért el, az előzetes adatok szerint pedig tavaly 157,7 milliárdos forgalom mellett 4,8 milliárdos üzemi eredménye volt. Az idén közel 170 milliárd forintos forgalommal és 5,2 milliárdos üzleti eredménnyel számolnak.

Jön: A Nagy Könyv!

Ahogy a nagykönyvben meg van írva – szoktuk mondogatni, ha valami úgy alakul, ahogy rendesen kell. A nagy könyvet azonban az utóbbi évtizedekben mind kevesebben veszik kezükbe, s még kevesebben olvassák el. A szem rágó gumija, a tévé képernyője uralkodik felettünk, információink jelentős forrása, szórakozásunk alfája és omegája. (Tisztelet a kivételeknek.)

Pedig olvasni szükséges – mondhatták volna a régi rómaiak (ők azonban a hájózásról vallották ezt). Mondjuk hát ki akkor mi, mert nekünk magunknak van rá igazán szükségünk. A Gutenberg-galaxist nem nyelte el a képi világ fekete lyuka, bár e nyomtatott alapú tudáshalmoz, bizony halványulni, távolodni látszik.

Mintegy galaktikus felmentő sereg módjára, érkezik hozzánk e tavaszon a nagy ötlet, amely a ködös Albionban ködoszlató hatással vizgázott a közelmúltban. A The Big Read, azaz „a nagy olvasmány” mintájára Magyarországon is lesz új olvasómozgalom, fellendítendő betűfaló hajlandóságunkat.

A Nagy Könyv – ez a magyar neve a márciusban startoló kampánynak. Az év végéig ki fogja deríteni, melyik 100, aztán ezen belül melyik 12, végül közülük melyik a „leg”, a legnépszerűbb regény a magyar olvasók számára. Az első szűrés eredményét április 23-ára, a másodikat június 11-ére fogjuk megtudni. Őszel már a finalista könyvek komoly korteshadjárral vonulnak az ország olvasó nagyközönsége elé, hogy megvívjanak a büszke címért. December 17-én fogjuk megtudni: a magyaroknak melyik a Nagy Könyv?

Szava, szavazata mindenkinek lehet, minden egyes fordulóban, a végeredményt az olvasók fogják összehordani a véleményükkkel. A postások számára is lesznek akciók, a saját könyvtárhálózatuk igyekszik minden segítséget megadni az érdemi részvételhez. Téhát könyveket az olvasáshoz, szavazólapokat az első, a 100-as lista összeállításához, helyet, tanácsot olvasókörök alakításához. Ez utóbbiaknak rendszeres versengési alkalmat is biztosít a kampány az internet révén.

A Postás Dolgozó a saját eszközeivel szintén segíteni fogja a mozgalmat, minden számunkban adunk róla híreket, a könyvtáraink aktuális információit, akcióit

közvetésszük. Olvasósanak tehát bennünket, az olvasómozgalom érdekében is!

Az lesz a szép az egészben, hogy az elektronikus média, amelynek térhódítása a könyvszakma aggályainak forrása, hathatósan részt vesz a kampány támogatásában, mert nem ellenük, hanem színvonaluk emelése érdekében is folyik az akció. Ezt már Angliában megtapasztalták. (sz-ó)




Barátság Klub
MÉDIATÁMOGATÓNK
A NEPSZAVA 

Címünk:

1086 Budapest,

Magdolna u. 5-7. fszt. 10.

(Vasas Szövetség székháza)

Tel./fax.: 210-0115

Telefonügyelet:

06(20)971-1599

Internetcímünk:

Honlapcímünk:

OTP számlaszámunk:

11703006-20036232

**Nyitva tartás: hétfőtől
csütörtökig 10-15 óráig**

**Kérjük, támogassa úgy is
tevékenységünket, hogy
személyi jövedelemadójának
1 %-át egyesületünknek
ajánlja fel!**

Adószámunk: 18176070-142

Köszönjük!

Postás a Szaharában

Az oroszok már a spájzban vannak! Így hangzott annak idején a Tizedes meg a többiek című film talán leggyakrabban idézett mondata. Ebből tudhattuk, hogy már mindenhol ott vannak, de ha mégsem, majd lesznek.

Valahogy így lehetett valamikor a postával is. A Bélyegmúzeum kincsei között leltünk erre az 1959-ben kiadott bélyegre, amely egy Spanyol-szaharai postást ábrázol.

A kérdés már csak az, hogy a hatszáz léleknél kevesebbet számláló oázisokban volt-e posta, és a tevés postás csak kézbesített, vagy teljeskörű mobil szolgáltatást végzett?

(A Bélyegmúzeum címe: 1074. Budapest, Hársfa u. 47. Az interneten a www.belyegmuzeum.hu címen érhető el.)

kiseff



A csabai csapat

Jó dolog a régi képek között böngészni. A Postamúzeum kincsei között akadtunk



erre az 1910-ben készült fényképre. Az el-sárgult fotográfia a békéscsabai posta tisztikaráról készült. Elegáns, jó megjelenésű urak és hölgyek voltak egykori kollégáink. Valószínűleg az egész életüket hivatalukban töltötték, hacsak valamelyik csinos kisasszonytól egy gazdag földbirtokos meg nem fosztotta a Magyar Királyi Postát.

Ez a biztonság sugárzik is róluk. Nincs még gondjuk a bérharccal, a mobil postával, a rablókkel és festékipatronokkal. Igaz, fogalmuk sincs, hogy négy év múlva egy világháborút kell átvészelnük, ami mégiscsak rosszabb egy rablásnál.

-yps

Világsiker Hollandiában

Wijk aan Zee 2005.

január 15-30.

Kategória
XIX.(2720)

Corus A Wijk aan Zee NED 2005			1	2	3	4	5	6	7	8	9	0	1	2	3	4
1	Lékó,P	2749 +85	*	1	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	8,5/13
2	Anand,V	2786 +15	0	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	8,0/13
3	Topalov,V	2757 +17	*	*	0	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	7,5/13
4	Polgar,J	2728 +19	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	7,0/13 45,00
5	Grischuk,A	2710 +39	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	7,0/13 44,50
6	Adams,M	2741 +5	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	7,0/13 44,00
7	Kramnik,V	2754 -8	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	7,0/13 43,00
8	Van Wely,L	2679 +45	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	6,5/13 42,00
9	Ponomarev,R	2700 +22	*	*	0	1	0	*	*	*	*	*	*	*	*	6,5/13 38,00
10	Bronn,I	2652 +74	0	0	0	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	6,5/13 37,00
11	Svidler,P	2735 -42	*	*	*	0	1	*	*	*	*	*	*	*	*	6,0/13
12	Shutov,N	2674 -6	0	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	5,5/13
13	Morozevich,A	2741 -137	*	*	1	0	0	*	*	*	*	*	*	*	*	4,5/13
14	Sokolov,J	2685 -142	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	*	3,5/13

Átlag Elo: 2720 *==+ Cat: 19
gm = 4,69 m = 2,08

Lékó Péter most egy fél ponttal többet teljesített, mint Brisságóban és megnyerte ezt a világvérsenyt. Csak Kaszparov hiányzott a mezőnyből. És Kramnyik? Rőla megengedően a *TWIC kommentátora „reasonable result”-ról számolt be. Akárcsak a világbajnoki mérkőzésen. Micsoda különbség!

A finisben egy gyors lerohanást követően...

Lékó,P (2749) – Bruzon,I (2652)

Corus, Wijk aan Zee (11), 2005.jan.28

Spanyol megnyitás (C99)

1. e4 e5 2. Hf3 Hc6 3. Fb5 a6 4. Fa4 Hf6 5. 0-0 Fe7 6. Be1 b5 7. Fb3 d6 8. c3 0-0 9.

h3 Ha5 10. Fc2 c5 11. d4 Vc7 12. Hbd2 cxd4 13. cxd4 Fd7 14. Hf1 Bac8 15. Be2 Hc6 16. a3 exd4 17. Hxd4 Bfe8 18. Hg3 d5 19. Hxc6

Fxc6 20. e5 He4 21. Ff4 g5? 22. Hf5! gxf4 23. Bxe4! Kh8 24. Be1 Fd7 25. e6! 1-0.Frappáns befejezés! A kubai fiú elbukott a „spanyol” leccén: királyával elmenekült a matt elől – a mattba.

... akárcsak Brisságóban, sőtételt kellett helyt állnia (legálább döntetlennel), hogy világszenzációként három világbajnok előtt megnyerhesse a 2005.év első tróféáját!

Ez is hihetetlenül izgalmas parti volt. Fél-lépésenként változott a szakértők véleménye: fekete nyer, vagy fehér nyerhet-veszít...nem látni a végét! Egyetlen lépésen múltott a játszma, a verseny sorsa. Nézzük mi történt:

Topalov,V (2757) - Lékó,P (2749)

Wijk aan Zee, 2005. jan29
30. a5

Dinamikus egyensúly „forog fenn” – fehér áll jobban, már is fenyeget axb6 és Vd4. Viszont: mi következik? **30. – Hf3!! 31. gxf3 exf3 32. Ff2 Bxc4!!** Lékó nyer. Gyönyörű! Tiszt és bátyaáldozattal, nem úgy, mint. Miután az internetet nem lehetett sürgetni (Topalov hosszasan gondolkodott és nem akart húzni)

Olyasfajta érzés kerített hatalmába, mint a labdarúgó mérkőzésen egy döntő 11-es rúgás előtt. Lőjj már! Meg

Bilek István nemzetközi nagymester rovata



nap alatt, (esetleg jövőre...) talán el lehet dönteni, mi volt a legjobb... ha lehiggad az ember. Itt is ilyesmi készülődik... A nyomozás még hátra van, időzavar, lépni kell.

37. – h5! 38. Vd4 Vg5 39. axb6! axb6 40. Bd1 Vg6 41. Kh2 Vg5 42. Kh1 és 1/2-1/2. Mi múlik egy fél pontocsán...ugye, ezt már átéltük!

Lékó most már első, legfeljebb holtverseny lesz – ha Anand legyőzi a nyeretlen Szokolovot(remizett) Jöhet a következő sör. Szóval sakkban elhúzódnak a dolgok, bezzeg a fociban egy mellélőtt tizenegyes alig néhány perc vagy másodperc eseménye. Igaz, Beckham felhőbe lőtt büntetője...nagyapapa korában is eszébe jut majd.



akarsz ölni...nem lő. Topalov végre lépett egyet, a legjobbat: **33. e4!**

A borotva élén táncolnak. **Bcxe4! 34. Bxe4 Fxe4 35. Hd2 Fd5 36. h3 Be2!**

37. Bc1!

Klasszikus. Most mit? Nyitni kell a h-gyaloggal, de hogy h6 vagy h5 kell, azt csak néhány

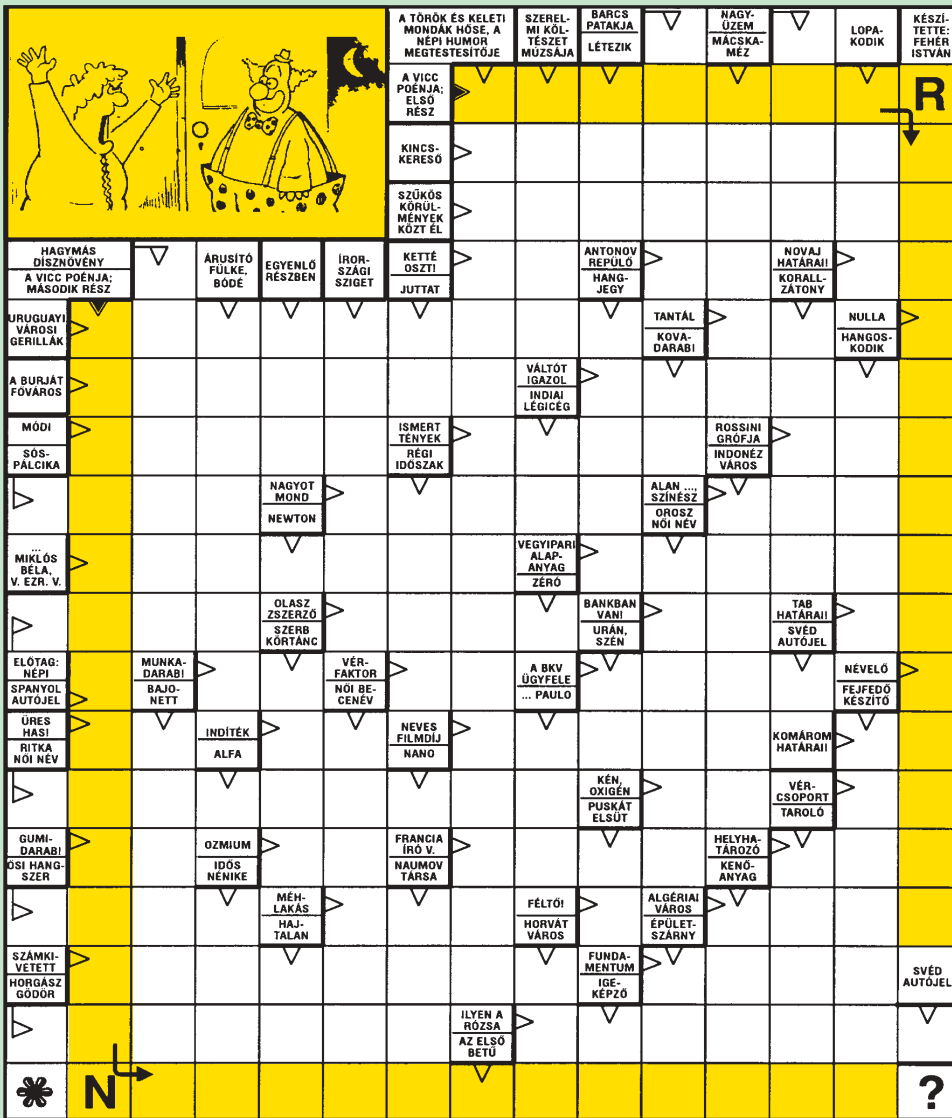
DISZNÓLKODTUNK

Év eleje. Ilyenkor a dél-alföld malacviszításoktól hangos. Gondoltak egy merészet a Szegedi Postagarázs dolgozói; ítéletet mondanak egy jól kifejtett sertés jószág fölött. A gondolatot tett követte, és január 22-én, szombat reggel némi segítséggel és egy kis invitálással megérkezett az áldozat. A humort sem nélkülöző ítélet felolvasása után már nem volt visszaút. Az ilyenkor szokásos szíverősítők fogyasztása után a hagyományos folyamatok elindultak. Mindenki a maga módján kivette részét a munkából. A gyerekek a mozdulatlan malac farkát fogták, a felnőttek a

konyha felé terelgették a feldarabolt jószág „alkatrészeit”. Hiába, a finom disznótoros vacsora ígérete nagy összetartó erő tud lenni. A fiúk nekikezdték a hurka és a kolbász töltéséhez, a lányok ízesítették az illatozó orjalevest. A gyerekek kérdezősködtek – ebből mi készül, abból mi lesz? A gyerekek zöme életében először látott disznóvágást. Ha másért nem, már ezért is megérte. De hol volt még a vége? Egy kis disznópaprikás pihenő után kolbásznak, hurkának irány a sütő. Az izgalom fokozódik. Éhség és kíváncsiság keveredik. Vajon hogy sikerül...

Egy higgadt hang megszólalt. „– Nem kell izgulni, hiszen hozzáértő kezek adagolták a fűszereket.” Végre eljött az idő !!!! Az asztalok roskadoztak a finom falatoktól – orjaleves, sült hurka, kolbász, szárna (töltött káposzta). A megérdemelt munka és az elfogyasztott vacsora után indulhat a zene. A hangulat leírhatatlan. A gyerekek együtt táncolnak a szülőkkel, öröm nézni őket. A postás gépkocsivezetők szegedi kollektívája sokadszor bizonyította, nemcsak a szolgálat ellátásában, de a kapcsolódásban, az összetartás erősítésében is az élen jár. Hagyományt kívánunk teremteni, úgy érezzük az indulás sikeres volt. Jövőre folytatjuk ...

Becsei György, SZB. Titkár, Szeged



Lengyel Géza Március

Zöld küllő kopácsol
parttalan zöld reményt
hótakaró alól
zöld üti fel fejét

Őzsuta erdőnek
várja a kis gidát
lépteit csodálja
friss üde hóvirág

Égre száll rigófütty
fényteli-mámosos
tél csendjét megtöri
himnuszod március

Szívünket hevíti
természetszeretet
– kívánság-óhajunk –
szép vetéseinket
védelmezd Benedek



A Postás-Matáv SE természetjáró szakosztályának túraprogramjai

Március, – hó, – virág?

A sokáig enyhének induló tél bizony kemény hajrába fogott februárban. Talán a március kegyesebb lesz a természet vándoraihoz. Ám akár a süppedő hóban, akár a száradó avarban (reméljük, a sárdagasztás elmarad) rójuk az ösvényeket, már bízhatunk a tavasz közeledtében, s erre legékeesebben a feléledő madárvilág fog bennünket figyelmeztetni. Ilyenkor még a lombok takarása nélkül figyelhetjük meg a kis szárnyasokat, miközben énekükkel felvidítják szívünket.

28-án, hétfőn,

a Pilis és a Visegrádi-hegység határterületét járják be. Útvonal: Pilisszentkereszt – Magas-hegy – Szent László kapuja – Simon halála – Vaskapu-völgy – Mária-pad – Klastromkert – Pilisszentkereszt (12 km). Találkozó: Batthyány tér, 7.20. Túravezető: *Divinyi Mártonné*.

Április 2-án,
szombaton,

irány a Cserhát!
Becske – Büdöstő-hegy – Öreg-hegy – Borda-hegy – Romhány az útvonal, a táv 12 km. Találkozó: Nyugati pu. pénztárcsarnok, 6.45. Vezető: *Nánásy Miklós*.

Természetesen továbbra is várja *Csepeli Istvánné* minden vasárnap reggel 9 órára a Moszkva téri metrókijáratnál azokat a kollégákat és családtagjaikat, akik egészségi állapotuk vagy éppen pillanatnyi hangulatuk miatt nem vállalkoznak hosszabb túrára, csak egy rövidebb, egészségügyi sétára. **Sz. J.**

POSTÁS DOLGOZÓ

A Postás Szakszervezet lapja
Szerkesztőség: 1146 Budapest, Cházár András u. 13.
Felelős szerkesztő: *Udvarhelyi András*.
Telefon: 465-3715

Korrektor: *Giczi Márta*

Lapterv, nyomdai előkészítés: *Preprint Stúdió Bt.*

Kiadja a Postás Szakszervezet, 1146 Budapest, Cházár András u. 13.

99-2902. Szikra Lapnyomda Rt., Budapest.